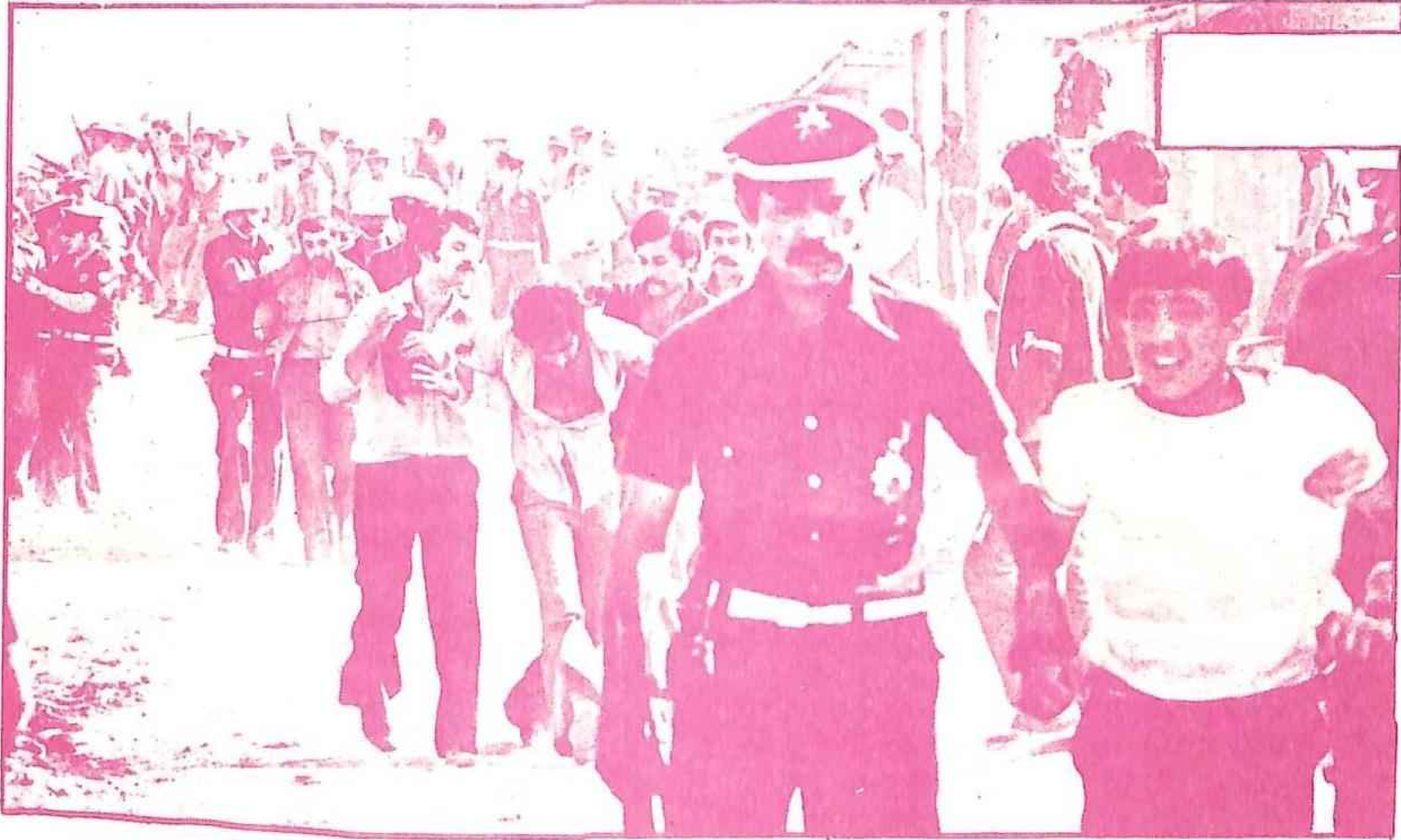

BİRLİK

Tem.-Ağus.
1979
SAYI: 7

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURT DIŞI
Örgütleme Komitesi (TÖK/YD-ÖK) Yayın Organı

Faşist Komprador Patron-Ağa Devleti 1 Mayıs Mahallesine Yine Saldırdı...

SALDIRILAR HALKIMIZI YILDIRAMAYACAK..!

İ Ç İ N D E K İ L E R

A.T.Ö.F

Almanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
Otto Löwe Str. 1
6 Frankfurt 90
W.GERMANY

B.T.Ö.F

Britanya Türkiyeli
Öğrençiler Federasyonu
388/A Green Lanes,
London N 4
ENGLAND

F.T.Ö.B

Fransa Türkiyeli
Öğrenciler Birliği
14 Rue du Faubourg,
St. Denis, Päris 75010
FRANCE

ODTÜ'nin Açılışında Öğrencilere Saldırıldı...

FAŞİST BASKILAR ÖĞRENCİ GENÇLİĞİ YILDIRAMAZ!

ODTÜ'nün 1978-79 akademik yılı ikinci dönem eğitimi 8 Ağustos'ta başlamıştır. Yeni dönemin başlangıcı nedeniyle okul stadyumunda düzenlenen törende, devrimci öğrenciler "İstiklal Marşı"na katılmamış, onun yerine uluslararası işçi sınıfının devrimci marşı "Enternasyonal"i söylemişlerdir. Bu olay faşistinden, sosyal faşistine kadar tüm halk düşmanlarını ayağa kaldırmaş, hepsi de "ulusal değerlere saygı duyma" safsatası ile devrimci öğrencilere saldırmışlardır.

Bilindiği gibi ODTÜ, Türkiye'de öğrenci gençliğin devrimci mücadelesinin tarihinde şanlı bir yere sahiptir. Faşist hakim sınıflar yıllardır ODTÜ gençliğinin devrimci mücadelesini baltalayabilmek için uğraşıp durmuştu. Bu amaçla okula faşist öğrenciler ve işçiler yerleştirmeye çalışmış, öğrenciler arasında ayrılıklar yaratma çabalarına girişmişlerdi. Diğer yandan da, okul içinde kurduğu jandarma karakolu kanalıyla da sürekli saldırı ve baskılar düzenlemişlerdi. Fakat ODTÜ gençliginin kararlı direnişi tüm bu çabaları boşa çıkarmış, ODTÜ'de devrimci mücadele söndürülememişti.

En son olarak, yeni dönemin açılışı sırasında devrimci öğrenciler, faşist hakim sınıfların "İstiklal Marşı"nı söylememiş, bunun yerine "Enternasyonal"i söyleyerek, kendilerini de kurtuluşa götürecek olan dünya işçi sınıfı ve onun önderliğinde ezilen halkların mücadeleleri ile dayanışmalarını haykırmışlardı. Bunun üzerine tüm halk düşmanları ağızbirliği ederek ODTÜ öğrencilerine saldırıya geçtiler. İşte örnekleri:

Faşist Demirel bu olayı CHP'ye çatmak için bir fırsat bilerek: "Devlet ve rejim düşmanlarının İstiklal Marşı söylenirken oturup Komünist Enternasyonal marşını Ankara'da ve her kesin önünde söyleyebilmesi bu hükümetin bir gün daha durmamasının tartışmasız gerekçesidir."

CHP Genel Sekreteri Mustafa ÜSTÜNDAĞ: "İstiklal Marşımız söylenirken, siyasi görüşlerimiz ne olursa olsun hiç birimizin asla onaylayamayacağı, her Türk'ü derinden üzen hareket olmuştur. Başbakan olaydan derin üzüntü duyduğunu belirtmiştir."

CGP Genel Başkanı Turhan FEYZİOĞLU: "İstiklal Marşı yerine komünist Enternasyonal marşını söyleyen gençler yetiştirmenin vebali ve günahı büyüktür. Bu vebal Atatürk'ü unutturanların omuzundadır."

Bu arada kendine sosyalist, devrimci, ilerici vs. diyen bir dizi halk düşmanının tavrı da pek değişik olmamıştır.

İşte bunlardan "Demokratik Solcu" öğrenciler: "ODTÜ'de demokratik sol düşünceyi benimseven halkçı devrimci öğrenciler olarak ulusal marşın dinlenmesi sırasında bu tür bir tutumu, bu davranışı benimsemediğimizi tüm halkımıza duyururuz."

CHP Gençlik Kolları Genel Başkanı Hasan BELOVACİKLI: "Ulusumuzun değer yargılarına, ulusal birliğimizin simgelerine karşı işlenen suçları ve suçluları affetmeyiz. İstiklal Marşımız ve bayrağımız, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın yarattığı değerlerdir. Bu değerler halkımızın canı ve kanı pahasına kazanılmıştır."

TİP sözcüsü Can AÇIKGÖZ: "Bir grup gencin ODTÜ'de açılış gününde yaptığı sözde devrimci eylem bahane edilerek, günlerdir sosyalizme saldırılıyor."

Bunların yanında sosyal faşist İGD de yayınladığı bir bildiride olayı kınamış, Ulusal Kurtuluş Savaşının sonunda ortaya çıkan İstiklal Marşına saygıdan dem vurmuştur.

TİKP Genel Başkanı Doğu PERİNÇEK: "Bütün millet İstiklal Marşımızı ayakta dinlemeye devam edecektir.... Olay üç-beş kendini bilmezin davranışıdır. İstiklal Marşımız milli birliğimizin ve bağımsızlığımızın simgesidir."

Görüldüğü gibi tüm halk düşmanlarının birleştiği nokta, "İstiklal Marşı"nın "milli bütünlüğün, milli bağımsızlığın...vs. simgesi" olduğu ve yapılan eylemin "büyük bir saygısızlık" olduğu noktasıdır.

Halbuki gerçekte ise bu marş, çeşitli milliyetlerin yaşadığı ülkemizde ezen ulus Türk milletinin milliyetçiliğini ve şövenizmini dile getiren bir marştır. Bunun yanında, Türk milleti de içinde sömüren ve sömürülen sınıfları içermektedir. Bu marş ta olsa olsa bir avuç sömürücü sınıfların, faşist Türk hakim sınıflarının "İstiklal Marşı" olabilir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ancak "Enternasyonal" gibi, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci marşlarına sahip çıkar, onları haykırır. Bütün Türkiyeli öğrenci gençlik gibi, ODTÜ gençliği de, hem halkımızın işçi sınıfı öncülüğünde yürüttüğü mücadelesinin, hem de dünya işçi sınıfının ve onun önderliğindeki dünya halklarının devrim mücadelelerinin yanında yerini alacaktır. Çünkü kendi üzerlerindeki faşist baskılara da son verecek, sorunlarına da çözüm getirecek tek şey bu mücadelelerin zaferleridir.

İşte hem faşist komprador patron ve ağaları, hem de onların çanak yalayıcılığını yapan halk düşmanlarını ve sosyal faşistleri korkutan, yerinden fırlatan bu gerçeklerdir. Onlar halkımızın olduğu gibi öğrenci gençliğin de

uyanışını durdurmak istemektedirler. Olayın arkasından, 11 Ağustos'ta Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'na bağlı jandarma birliklerinin ODTÜ'de ki "yıldırım harekatı"na girişerek okul ve yurt binalarında arma yapması, 4 öğrenciyi göz altına alması, duvar gazeteleri ve OTK (Orta Doğu Temsilciler Konseyi) bildirilerine el koyması tam da bu korkularından kaynaklanan bir "yıldırma harekatı" niteliğinde idi. Fakat bu da ODTÜ gençliğini yıldıramadı. Jandarmanın geri çekilmesinden sonra yurtlar önünda toplanan 3 bin kadar öğrenci bir forum düzenleyerek "biz ODTÜ öğrencileri, işçileri, öğretim üyeleri olarak tüm bu oyunlara karşı birlik dayanışma içinde olacağız ve tüm bu oyunları boşa çıkaracağız" demişlerdir.

O günden sonra da okul içindeki jandarma birlikleri sürekli olarak öğrenciler üzerinde terör estirmeye çalışmaktadırlar. 27 Ağustos'ta da okul içinde üzerini aradıkları bir öğrenciyi jandarma tutuklamak isteyince öğrenciler jandarmaya karşı direnmişler ve tutuklanan arkadaşlarını kurtarmışlardır. Daha sonra jandarma takviye alarak öğrencilere saldırmış ve havaya ateş açmıştır. Öğrenciler dağılırken de, jandarmaya taş attıkları gerekçesi ile 40 öğrenciyi göz altına almışlardır. Bu da gösteriyor ki hakim sınıflar ODTÜ gençliği üzerindeki terörünü devam ettirmek niyetindedir.

Biz yurt dışında öğrenim gören Türkiyeli öğrenciler olarak, Türkiye'de bir bütün olarak öğrenci gençliğin yanında, ODTÜ gençliğinin de mücadelesini, bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da var gücümüzle destekleyeceğiz. Düşmanımız faşist komprador patron ağaların faşist diktatörlüğüdür. Kurtuluşumuz, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, işçi sınıfı önderliğinde yürüttüğü Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin zaferi iledir. Hiç bir baskı ve saldırı biz öğrenci gençliği, halkımızın, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadeleleri yanında yer almaktan engelleyemez.

- KAHROLSUN ODTÜ GENÇLİĞİNE YAPILAN SALDIRILAR..!
- YAŞASIN TÜRKİYE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİNİN FAŞİST BASKI VE SALDIRILARA KARŞI ŞANLI MÜCADELESİ..!
- ZAFER SÖMÜRENLERİN DEĞİL, DÜNYA İŞÇİ SINIFININ VE EZİLEN HALKLARIN OLACAKTIR..!
- SOSYALİST VS. MASKELİ HALK DÜŞMANLARININ ÇIKARI, HAKİM SINIFLARIN ÇIKARLARI İLE BİR VE AYNIDIR..!

İşte her türlü halk düşmanının üzerine titrediği, üzerinde yaygaralar kopardığı, buram buram milliyetçilik ve şövenistlik kokan "İstiklal Marşı":

İSTİKLAL MARŞI

Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak
O benimdir, o benim milletimin dir ancak

Çatma kurban olayım çehreni ey nazlı hilal
Kahraman ırkıma bir gül ne bu şiddet bu celal
Sana olmaz sonra dökülen kanlarımız helal
Hakkıdır Hakka tapan milletimin istiklal

Bu da dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların, baskı, sömürü ve zulümden kurtuluş mücadelelerini dile getiren "ENTERNASYONAL":

ENTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Bu ölüm kalım kavgası
Mazi ta kökünden silinsin
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey biziz

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Her şey emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Bir gün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

1 MAYIS MAHALLESİ HALKI DİRENİYOR...

NE FAŞİST SALDIRI VE TERTİPLER, NE DE TATLI SÖZLER 1 MAYIS MAHALLESİ HALKINI YILDIRAMIYOR:

Evsiz barksız halkın kanı pahasına kazandığı 1 Mayıs Mahallesi, kurulduğundan bu güne faşist saldırı ve tertiplere hedef oluyor.

Komprador patron-ağa devleti, daha önce de 2 Eylül 1977'de, "kurtarılmış bölge" diye ödleri koparak saldırdıkları 1 Mayıs mahallesinde halka yapmadığı zulmü bırakmamıştı. 12 yoksulu katletmişler, onlarcasını yaralamışlar, yüzlercesini de tutuklamışlardı. Ama bunun karşısında derslerini de almışlardı. Altında barınacak bir çatısı bile olmayan yoksul halk, gecekondusunu yıktırmamak için faşist polis ve orduyu geri püskürtmüştü. Patron-ağanın devleti, devrimci fikirlerle kaynaşmış, gecekondusunu yıktırmamak için kenetlenmiş emekçilere tankıyla panzeriyle karşı duramamıştı. Tankları, topları, otomatik silahları erimişti emekçilerin kararlı mücadeleleri karşısında.

Bu kararlı mücadele, komprador patron-ağa devletine derin bir yara olup diken gibi batmaya başladı. Bu yüzden çeşitli tertip ve provokasyonlar düzenleyerek her fırsatta 1 Mayıs mahallesini dağıtmaya çalıştı. O günden bu yana bunu çeşitli defalar denedi. Fakat 1 Mayıs mahallesi halkı, yiğit evlatlarının, gözbebekleri devrimcilerin, beşikteki bebelerinin kanlarıyla sulanan mahallelerini korumayı kendilerine görev edindiler.

Son dönemde, "demokrat" maskeli Ecevit hükümetinin 1 Mayıs mahallesi üzerinde oynadığı oyunlara bir bakalım.

Her gün bir saldırı, bir provokasyon peşinde koşan faşist diktatörlük 14 Mayıs 1979 tarihinde yeni bir provokasyon düzenledi. 150-200 kişilik bir provokatör grubu kanalıyla mahallenin bir bölümünü işgal ettirmeye kalkıştı. Amacı bu provokatörler kanalıyla 1 Mayıs mahallesi halkı arasında olay yaratıp bu bahaneyle mahalleye saldırmaktı. Bu çapulcu grubunun mahalle halkına karşı "siz komünistsiniz, sizi burada yaşatmayacağız" yollu sözler etmesine rağmen mahalle halkı bu provokasyona gelmemişti. Gecekondularını, komprador patron-ağa devletiyle gırtlak gırtlağa gelerek, canları pahasına kazanan halkı bu tür oyunlarla altetmek kolay değildi.

Tüm bunlara rağmen faşist polis ve ordu, çapulcu takımını da peşine alarak mahalle halkına saldırdılar. Otomatik silahlarla, kadın, çoluk, çocuk demeden dipçikten geçirmeye başladı. Direnen gebe kadınları, küçük çocukları yaraladılar. Faşist polis ve ordunun otomatik silahlarına karşı mahalle halkı taş ve sopalarla karşılık verdi. Faşist namlularının üzerine yürüyerek, onlara hak ettikleri derslerden birini daha verdiler. Polis ve askeri kovalayarak, polis arabalarını tahrip ettiler ve tutuklanan kardeşlerini kurtardılar. Polis ve ordu geldiği gibi geri gitmek zorunda kaldılar.

Mahalle halkının kararlılığı tüm halk düşmanlarını çileden çıkarttığı, arsa spekülatörlerine meydan okuduğu için saldırılarını aldıkları derse rağmen sürdürdüler.

14 Temmuz'da yine 1 Mayıs mahallesini kuşatarak yıkmak istediler. Tank, top, panzer, bazuka, helikopterleriyle, binlerce polis ve jandarmasıyla, sabahın 4.30'unda mahalleyi kuşat-

1 MAYIS MAHALLESİ HALKI SAHTEKARLARA KARŞI NEFRETİNİ HAYKIRIYOR!

tılar. Gecekondu halkı dört duvardan oluşan "ev"lerini ellerinden almaya gelen canilere karşı yine direndiler. Genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden kavga meydanına doldular. "Gecekondumuzu yıkanın dünyasını yıkarız !", "Gecekondu yıkılmaz, halk bunu affetmez !" sloganlarıyla gürlediler. Faşist ordu ve polisin modern silahlarına karşı taş ve sopalarla karşı koydular. Sabah saat 4.30'dan saat 10'a kadar komprador patron-ağa devletinin eli kanlı köpekleriyle yılmadan çarpıştılar. Yığılan yedek ordu ve polis güçleri de dayanamadı yiğit mahalle halkına. Etrafına örülen asker barikatlarını parçaladılar. Polis arabalarını, asker cemselerini, yıkıma gelen dozerleri parçaladılar. Zalimlerin, kan emicilerin, arsa spekülatörlerinin iştahları kursaklarında kalmıştı yine. Çilekeş gecekondu halkına baş eğdirmeye yetmemişti güçleri hain köpeklerin. Eskiden olduğu gibi içlerinde derin korkularıyla çekip gitmek kalmıştı kendilerine.

Bütün bunlar komprador patron-ağa devletinin sözcüsü Ecevit ve hükümeti tarafından düzenlenmektedir. Ecevit'e göre bunlar gayet doğaldır. Ona göre "demokrasinin acı tatlı yanları bu. Bu şekilde birbirimize tahammül ederek demokrasiyi yaşatacağız." (Milliyet, 3 Ağustos)

Her türlü işkence ile gebe kadınları, ihtiyarları 1 Mayıs mahallesinde dipçikten geçirtip kurşunlatan Ecevit "bu halk kendi oylarıyla devirdi faşizmi. Devrim değil oy oy...... Faşizmi iktidardan oylarıyla devirdi şu kadınlar, şu ihtiyarlar" diyebilmektedir.

İktidara gelmeden önce demokrasi havarisi kesilen Ecevit, halkın oylarıyla iktidara gelmesini koz olarak kullanıp, sözünü ettiği kadın ve ihtiyarlara bugün uyguladığı zulmü gözlerden gizlemeye çalışıyor.

Faşist metodları deneyerek 1 Mayıs mahallesi halkını yıldıramayacağını kavrayan Ecevit şimdi de bakanlarını göndererek mahalle halkını tatlı sözlerle kandırabileceğini umuyor. Bu amaçla, 1 Mayıs mahallesine "alt yapı hizmetleri getirecekleri" yalanıyla, Ecevit hükümetinin başbakan yardımcısı Orhan EYÜBOĞLU, Köyişleri Bakanı Ali TOPUZ ve İstanbul Belediye Başkanı Aytekin KOTİL, astar istemez, arsız, utanmaz, halk düşmanı yüzleri kızarmadan 1 Mayıs mahallesini "ziyaret" ettiler. Kraldan çok kralcı kesilerek, 1 Mayıs mahallesi halkına yapılanlara "üzüldüler". Sebebinin "bozuk düzende olduğunu" söylediler.

Köyişleri Bakanı Ali TOPUZ; "Bu makinelerle eziyet değil hizmet getirmeye geldik", "sizler Anadolu'nun çeşitli yerlerinden gelmiş, şimdi düzenle savaşa savaşa buraya yerleşiyorsunuz" diyerek "halk hizmetkarı" kesildi. Sanki 1 Mayıs mahallesi halkına barınacak evlerini dahi çok görenler Ali Topuz ve onun gibileri değilmiş gibi, sanki sözcülüğünü ettiği komprador patron-ağa devletinin tankları, panzerleri, kendileri istemeden oraya geliyormuş gibi davrandı.

İstanbul Belediye Başkanı Aytekin KOTİL ise; "1979 sonuna kadar 1 Mayıs mahallesine yol, su, elektrik ve kanalizasyon hizmetleri için 100 milyon lira sarf edileceğini" söyledi. "Siz isterseniz, Ümraniye belediyesi izin verirse, burayı İstanbul Bledieyesi'ne katacağız ve burayı örnek bir belde haline getireceğiz" dedi.

1 Mayıs mahallesi halkı komprador patron-ağa devletinin kendilerine ne gibi "hizmetler" getirdiğini ve getireceğini kendi yaşamlarında gayet iyi görmüşlerdir. Onlar için bütün bunların kendilerini aldatmak, gecekondularını yıkmak için uydurulmuş yalanlar olduğu açık bir gerçektir. Komprador patron-ağa devleti, halkın

Arkası sh. 6'da

NE PANZERİNİZ NE SÜNGÜNÜZ YETMEYECEKTİR HALKIMIZA BOYUN EĞDİRMEYE !

IMF VE TÜRK HAKİM SINIFLARI

Geçtiğimiz Mayıs ayı içinde, IMF ile dünyanın belli başlı 17 emperyalist kuruluşunun Paris'te düzenledikleri toplantıda, Türkiye'ye OECD çerçevesinde yapılacak yardımlar konusunda anlaşmaya varılmıştı. Türk hakim sınıfları IMF'in ileri sürdüğü şartların büyük kısmını kabul etmişlerdi. Çözümlenemeyen konu ise "kredi politikası" ve "devalüasyon" idi. Sonunda IMF devalüasyon konusunda istediklerini yaptırarak Türk Lirasının değerini %43 oranında 20 para birimi karşısında düşürmüştü.

IMF'nin izleyeceği kredi politikası konusunda tartışmalar uzun süre sürdü. IMF bu zaman zarfında, hakim sınıfların ülke içinde almalarını istediği "tedbirler"i de somut örnekleri ile görmek istiyordu. Tüm emperyalist kuruluşlar da sermaye yatırmak için IMF ile yapılacak "stand by" anlaşmasının sonucunu beklemekte idiler.

Hakim sınıflar "niyet mektubu" dedikleri isteklerini içeren bir mektubu IMF'e sundular. IMF ile iki yıl süreli 300 milyon SDR(*) tutarındaki kredi konusundaki "Stand by" anlaşması üzerine görüş birliğine vardılar.

(*) SDR: AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) içinde geçerli olan özel bir para birimidir. 1 SDR yaklaşık olarak 1.3 Amerikan doları değerindedir. AET içindeki emperyalistlerin paralarının bu para birimi içerisinde değişik ağırlıkta yüzdeleri vardır.

Daha sonraki gelişmelerde, hakim sınıfların "kredi politikası" konusundaki tartışmaları, "stand by" anlaşmasının şartlarını değiştirdi. Yeni "stand by" anlaşmasına göre, süre 2 yıldan 12 aya, miktar ise 300 milyon SDR'den 250 milyon SDR'e indirildi.

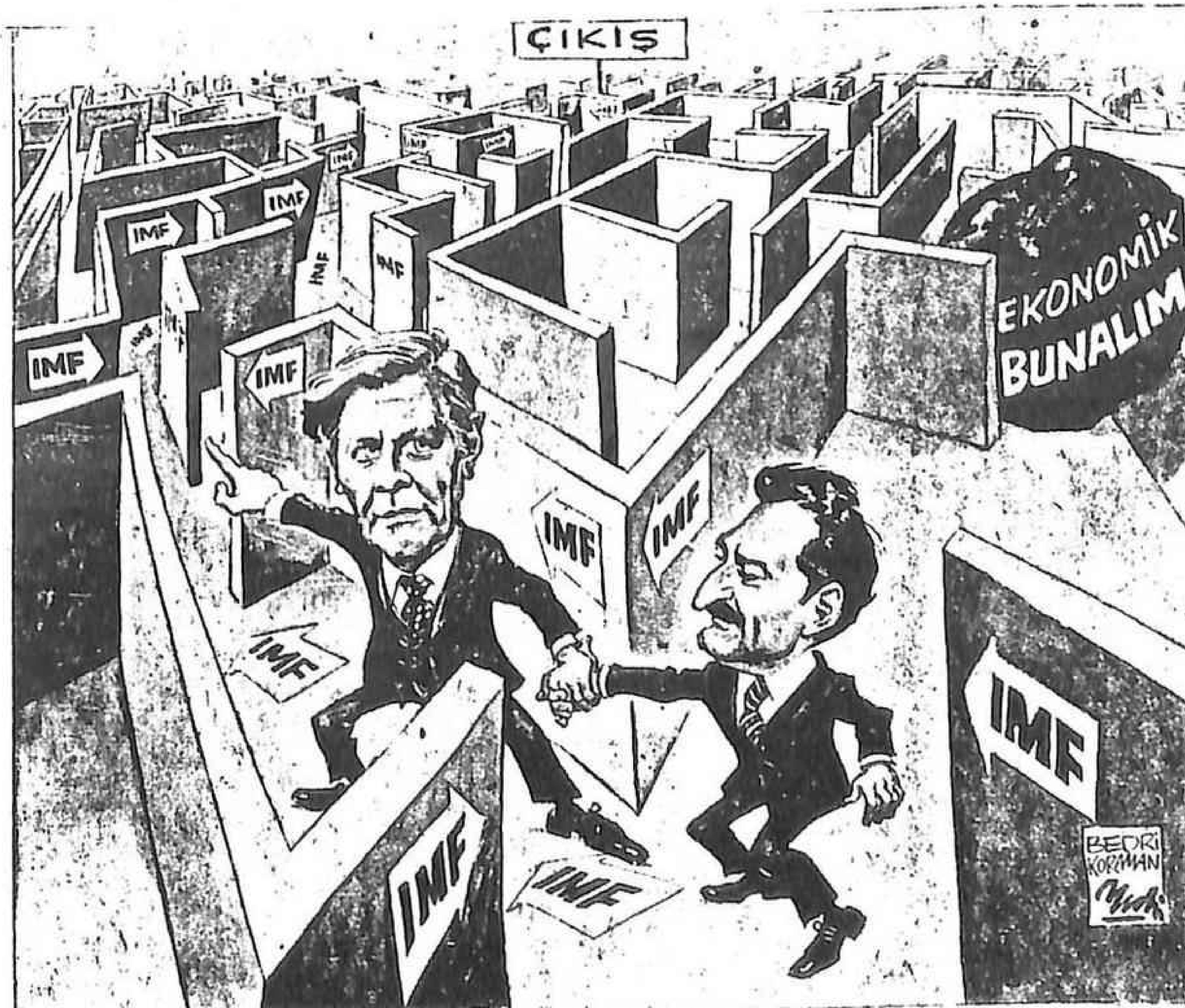
Türk hakim sınıfları bu durumu zevkle karşıladılar. Çünkü içinde bulundukları krizden kısa bir süre de olsa "kurtulabilmek" için "yardımlar"ı bir süre önce ve mümkün olduğunca da fazla almak istiyorlardı.

IMF ise yeni "stand by" anlaşmasını "hükümetin 1979 Mart'ında uygulamaya koyduğu ve Haziran ayında güçlendirdiği yeni ekonomik proğrama destek olmak" amacıyla yaptığını açıkladı.

Bilindiği gibi Türkiye'ye yapılacak yardımlar konusunda başı B. Alman emperyalistleri çekmekte idi. B. Alman emperyalist burjuvazisi, Türkiye'ye "yardım"ı gerçekleştirebilmek için tecrübeli elemanlarından Walter KIEP'i bu işle görevlendirmişti. Kiep, IMF ve diğer emperyalist kuruluşların Türkiye'ye kredi olanağı sağlamaları konusunda öncülük etmekteydi.

Yeni "stand by" anlaşmasında var olan bir farklılık ta verilecek kredilerin SDR cinsinden olmasıdır. Bu da IMF ile yapılan "stand by" anlaşmasında B. Avrupa'lı emperyalistlerin ağırlıkta olduklarını göstermektedir.

Yeni "stand by" anlaşmasına göre Türk hakim sınıfları birinci dilim krediyi 70 milyon SDR (yaklaşık 90 milyon dolar) tutarında hemen alma

olanağını sağlamışlardır. 60 milyon SDR (yaklaşık 78 milyon dolar) tutarındaki ikinci dilim kredi ise, "stand by" düzenlemesinin 3 aylık uygulaması değerlendirilerek verilecektir. Bu değerlendirme de açıktır ki Türk hakim sınıflarının verilen emirleri yerine getirip getirmediklerinin bir değerlendirmesi olacaktır.

Anlaşmanın diğer bir şartına göre ise, IMF Kasım 1979 ve Mart 1980 tarihlerinden önce hakim sınıfların uygulamalarını göz_den geçirecekt[illegible]. Hakim sınıfların bugün içinde bulundukları [illegible]m, aralarındaki dalaşmalar, meşru hükümet[illegible]rin giderayaklığı ve de halkımızın yükselen devrimci mücadelesi IMF gibi emperyalist kuruluşları daha temkinli davranmaya itmektedir. Kredi vermeden önce Türk hakim sınıflarının yapacağı işleri en ince noktalarına kadar tespit etmelerine rağmen, sık sık kontrol etmeyi de ihmal etmemektedirler. Bu da ülkemiz hakim sınıflarının ne kadar aciz bir durumda olduklarının bir ifadesidir.

IMF'in Türkiye hakkındaki raporunda önümüzdeki dönemde ülkemizdeki gidişat hakkında söyledikleri de şunlar:

"...Enflasyon hızı 1979 yılı boyunca yüksek olacağa benzemektedir."

"...Toptan eşya indeksindeki artışın yıl içinde devam etmesi ve 1978 yılındaki %60'ın üzerine çıkması beklenmektedir."(Milliyet, 8 Ağ.)

IMF önümüzdeki dönemde pahalılığın kol gezeceğini, halen ateş pahası olan ihtiyaç maddelerinin fiatlarının bir o kadar daha yükseleceğini söylemektedir. Enflasyon hızının yavaşlamasının ise "1980'de kamu kesimi işçileri için yapılması beklenen toplu sözleşme görüşmelerinden elde edilecek sonuca bağlı" olduğunu söyleyerek te, yapılacak fiat artışları karşısında işçi ücretlerinin düşük tutulmasının planlarını yapmaktadır.

IMF, raporunda ortaya koyduğu bir yığın önlemleri, kısa aralıklarla yapacağı kontrollerle de garanti altına alacağı zamlar ve devalüasyonlar kanalıyla gerçekleştirmek niyetinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Böylece hem Türk hakim sınıflarının durumlarını, hem de halkımızın mücadelesini daha iyi kontrol edebilmeyi amaçlamaktadır.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan ülkemiz bu tür anlaşmalarla Cumhuriyet tarihi boyunca emperyalist talanlara sahne olmuştur. Halkımızın bunca yıldır çektiği çileli hayat, emperyalistlerin ülkemizi suyu sıkılmış limona çevirmelerinin bir sonucudur. Bu gün imzalanan "anlaşmalar" ve verilen "yardımlar" eskilerinden hiç te farklı değildir. Emekçi halkımıza getireceği, pahalılık, işsizlik, açlık ve baskı, komprador patron ve ağalara getireceği ise geçici bir nefes almadır.

Türk hakim sınıfları, kredilerin özel sektör ile kamu kuruluşları arasında dağılımı konusunda birbirlerine girerlerken, emperyalist sermayenin propagandasını da avazları çıktığı kadar bağırarak yapmaktadırlar. Bunlardan Ecevit 1979 yılının krediler yılı olacağını söyleyerek,"hükümetin güçlülüğünü", "dış siyasette etkinliğini" ispata çalışmaktadır.(!) Hakim sınıfların Maliye Bakanı Ziya MÜEZZİNOĞLU ise:

"227 yabancı bankayı ilgilendiren bu operasyon, bu tür işlemlerin her halde en büyüklerinden biri olarak tarihe geçecek ve gelecek kuşaklar için düşündürücü bir örnek olarak anılacaktır" (Milliyet, 2 Ağustos) demektedir.

Hakim sınıfların sözcüsü Ecevit'in kendi ağzıyla "her doğan çocuğun 6 000 TL borcu var" diye itiraf ettiği borçların, bu borçlanmalarla daha da fazla olacağı ortada. Bu durumda sadece "hakim sınıfların gelecek nesilleri" "büyüklerinin", Türkiye halkının göz nurunu alın terini sattıkları bu tür olayları anabilirler. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının özlediği ve anacağı günler emperyalist sömürüden kurtuldukları günler olacaktır.

- KAHROLSUN EMPERYALİST TALAN ANLAŞMALARI !

Baştarafı sh.4'te

1 MAYIS MAHALLESİ

bir kesimini arkasına takmak, mahalle halkı arasındaki birlik ve dayanışmayı kırabilmek, tanklarla, panzerlerle, dozerlerle yıkamadığı gecekonduları tatlı sözlerle, yalan vaadlerle ve göstermelik "hizmetler" ile yıkabilmek, 1 Mayıs mahallesi halkının, kendileri için başbelası olan örnek devrimci mücadelesini söndürebilmek, zayıflatabilmek için bu yola başvuruyordu. Ama bu da sökmedi. Tatlı sözler sarfetmeye çalışan "sayın" bakanlara halk, "Gecekondumuzu yıkanlar kahrolsun !", "Gecekondu yıkılmaz, halk bunu affetmez !" diyerek karşılık veriyordu.

Bakanın konuşması sırasında halk konuşmayı keserek kendi sorunlarını dile getirdi. Onların yalanlarına karşılık "siz seçim derdinde, biz geçim derdinde" diyerek karşılık verdiler. Böylece de bu sahtekarların mahalle içine girerek seçim propagandası yapmalarını engellediler.

Böylece komprador patron-ağa devletinin "tatlı dilli" bakanları da arkalarına baka baka geri dönüp gittiler. Mahalle halkı kanı canı pahasına kazandığı haklarını böylesi sahte vaadlere bırakmayacağını gösterdi. Onlar, yürüttükleri bu örnek mücadelede kararlı olduklarını, bir emperyalist uşağına karşı mücadele ederken bir diğerine dayanmayacaklarını, ancak ve ancak kendi örgütlü mücadelelerine güvendiklerini gösterdiler.

- YİĞİT 1 MAYIS MAHALLESİ HALKI, KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİN ZULMÜ VE DALAVERELERİ KARŞISINDA YILMAYACAKTIR !
- YİĞİT 1 MAYIS MAHALLESİ HALKININ ÖRNEK DEVRİMCİ MÜCADELESİNE SAHİP ÇIKALIM, ONU YURT DIŞINDA DA İŞÇİLER VE ÖĞRENCİLER ARASINDA YAYALIM!

Rus Sosyal Emperyalistleri Yurdumuzda Yayılmaya Çalışıyorlar

Emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya sahip olan ülkemizde dünyadaki belli başlı emperyalist devletler değişik oranlarda ekonomik etkinliğe sahiptirler. Ve bu emperyalist devletlerin uşakları da, efendilerinin ülkemizdeki ekonomik etkinlikleri ile doğru orantılı olarak siyasi güce (ülke yönetiminde söze)sahiptirler.

Bugün bunlardan Amerikan emperyalistleri, üsleriyle, yatırımlarıyla, sahip oldukları işletmeleriyle en ön sırayı almaktadırlar. İkinci sırayı ise Avrupa'daki emperyalist ülkeler almaktadırlar. Diğer emperyalistlere nazaran daha az sömürü alanlarına sahip olan Rus sosyal emperyalistleri ise "Türkiye işçi sınıfı ile yardımlaşma" adına komprador patron-ağa devletinin sözcüsü hükümetlerle bir kısım anlaşmalar yapmışlardır. Özellikle diğer emperyalistlerin kapasiteleri dışında veya kısa vadede aşırı kar amaçlarını tatmin etmeyen alanlarda yayılma fırsatı aramaktadırlar.

Rus sosyal emperyalistlerinin kurdukları belli başlı işletmeler; İskenderun Demir Çelik Fabrikası, Ali Ağa Petrol Rafinerisi, Seydişehir Aliminyum Tesisleri'dir. Bu işletmelerde kendi ihtiyaçlarına yönelik üretim yapmaktadırlar. Bu işletmelerin ürünleri belli uzunca bir süre için Rus sosyal emperyalistlerinin emrindedir. Bunlardan özellikle aliminyum Rus sosyal emperyalistlerinin askeri (uçak vs.) ve ağır sanayi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulmuştur. Üretilen yarı işlenmiş aliminyumun büyük kısmı dünya piyasasından daha düşük bir ücretle Rus sosyal emperyalistlerine satılmaktadır.

Uluslararası emperyalist sistemin ve buna bağlı olarak ta ülkemizdeki hakim sınıfların içine düştükleri krizler onları, zor günlerini atlatabilmek için tüm emperyalist kapılarını dolaşmaya itmiştir. Hakim sınıflar sömürü paylarını alabilmek için, efendileri emperyalistlerin yeterli olmadıkları dallarda, diğer emperyalistlerle ilişkilere girmişlerdir.

6224 sayılı "Yabancı Sermaye Kanunu"ndan yararlanma imkanına sahip olan Rus sosyal emperyalistleri ülkemizde, hammadde karşılığı, kredi ve yarı işlenmiş maddeler üreten işletmeler kurma politikası izlemektedirler. Bunun en güzel örneklerinden birisi, 30 Ağustos 1978 tarihinde, 16 505 no'lu Resmi Gazete'de yayınlanan "Üçüncü Ticari Protokol Anlaşması"nın şartlarıdır. Bu protokol 1978 yılında Ecevit-Kosigin görüşmesinden sonra ortaya gelmiştir.

Kredi karşılığında Türkiye'den alınacak hammaddeler şöyledir; (miktarlar ton olarak)

	1978	1980	1981
Canlı Hayvan :	7000	7000	7000
Tütün :	8000	8000	8000
Alimüna(Ham Al.):	50000	50-70000	50-70000
Barit :	80000	100000	120000
Sinter Magnezit :	50000	50000	50000

Ülkemizin kaynaklarını sermaye karşılığı, dünya piyasasının altında fiatlarla kapatan Rusya, "Türkiye emekçilerine yardım" ettiğini, "sosyalist" olması dolayısıyla iki ülke arasında işbirliğini geliştirdiğini söylemektedir. Onların ülkemizdeki uşakları ise bu "sosyalist yardımlar"ı göklere çıkarmakta, kendileri için yaratılan ekonomik tabanı Türkiye emekçilerine hoş göstermeye çalışmaktadırlar.

Oysa Rus sosyal emperyalistleri hammaddeleri ülkemizden almakta, krediyi ise hakim sınıflara vermektedirler. Bunun ülkemiz halkı için bir "sosyalist yardım" olamayacağını, patron-ağa zulmü altında yaşayan emekçi kitleler gayet iyi bilmektedirler.

Bundan sonra süren görüşmeler, Sovyetler Birliği Enerji Bakanı Evgani KOZLOVSKİ'nin petrol işleri heyetiyle birlikte Türkiye'ye gelmesiyle sürmüştür. Türkiye'de petrol arama konusunda araştırma ve incelemede bulunarak tecrübelerinden Türkiye'yi de yararlandıracaklarını söylemişlerdir. Türk hakim sınıfları ise, bunu büyük bir zevkle gazetelerinde reklam etmişlerdir.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Deniz BAYKAL; "Fakat kaynaklarımızı daha verimli bir şekilde kullanma, deney sahibi bir ülkenin bize ne gibi olanaklar sağlayabileceğini bu çalışmanın sonucunda birlikte saptayacağız " (Milliyet, 18 Mayıs) diyordu.

3 Ağustos'ta saptanan ve Mayıs ayı içinde imzalanan protokol şartları şöyle:

1. İskenderun Demir Çelik Tesisleri'nin üretimi 6 milyon tona çıkarılacak,
2. Arpaçay barajının yapımı ilerletilecek,
3. Orhaneli Termik Santrali kredi anlaşması,
4. Çan Termik Santrali'nin alt yapı işletmeleri proğramlanacak,
5. Seydişehir Aliminyum Tesisinin tevsii yapılacak ve enerji sağlanacak,
6. Orhaneli Linyit İşletmesi üzerinde Türkiye Kömür işletmeleri ile Sovyetler Birliği arasındaki çalışmalar gözden geçirilecek,
7. Muğla Tınaz Linyit İşletmesi projesi,
8. Makina Kimya Endüstrisi Kurumu büyük döküm tesisi projesi,
9. Ali Ağa Rafinerisi'nin tevsii (genişletme) projesi,

Arkası sh.21'de

Sosyal Emperyalizmin Ekonomik Tabanı

araştırma-(2)

Voznesensky'nin bu görüşleri, Kruşçov'un da himayesi altında Ukrayna'da uygulamaya kondu. Çoğu zaman tek tek ailelerden cluşan çalışma ta kımları, kollektif emeğin başlıca biçimi haline geldi. Ukrayna kırları "hür teşebbüs" çiftçiliğiyle doldu çıktı. İleride kapitalist restorasyonun sosyal dayanaklarından birisini oluşturacak olan zengin köylüler, bu durumdan iyice yararlandılar - ki bunlar II. Dünya Savaşı sırasında Nazi taraftarı kukla guruplar olarak faaliyet göstermişlerdi. Sovyetler Birliği'nin Faşist Hitler orduları tarafından istilası, ve bu istilanın Kızılordu tarafından bozguna uğratılıp Sovyet topraklarının kurtarılması sırasında - bu karışık dönemde - bu zengin köylü gurupları toprakların bir kısmını gasbetmişlerdi.

Voznesensky'nin teşhiri ve görevden alınmasıyla, Stalin bu bireyci eğilimlere verilen tavizleri geri aldı. Kruşçov Moskova'ya merkeze alındı. Kendisine Merkez Komitesi Sekretarya'sında görev verildi. Fakat Ukrayna'da uzmanlar ve teknisyenler arasında kurduğu illegal ağ dağıtılmamıştı. Öte yandan merkezde aldığı bu görev ona nüfuz ve prestij kazanması için bir başka fırsat daha vermişti. Bu konumu ona bürokratlar, yüksek seviyeli idareciler ve Parti görevlileri arasındaki burjuva unsurlarla temas kurma olanağı tanıdı. Büyük bir hızla bu burjuva unsurlar Kruşçov'un peşine takıldı.

Stalin'in ölümü zamanındaki durumu kısaca değerlendirecek olursak, başlıca şunlar göze çarpmaktadır :

1- Parti üyelerinin çoğu yeni, genç ve tecrübesizdiler.

2- Parti ve devlet kademelerindeki görevlilerin çoğu 'zafer sarhoşluğu'na kapılmış, kitlelerden önemli ölçüde kopmuşlar, rehavet içine girmişlerdi.

3- Kruşçov'un önderliğinde gizli bir burjuva hizibi oluşmuştu.

4- Tarımda kollektifleştirmenin tüm başarılarına rağmen, kapitalist ilişkilerin temeli kendisini muhafaza ediyordu.

STALİN'İN ÖLÜMÜ VE SONRASI

Stalin 5 Mart 1953'te öldü. Ertesi günün sabahı, Devlet Güvenlik Örgütü başkanı Beria'nın emrindeki kuvvetler, Moskova Muhafızlar Birliği'nin kumandanlarını tevkif ettiler, muhafızları ise kışlalarında hapsettiler. Gün dolmadan, Merkez Komitesi Sekretaryası'nın 10 üyesinden 5'i, Prezidyum'un 36 üye ve aday üyesinden 22'si ile Stalin'in Özel Sekreteri General Proskrebyshev görevlerinden alındılar. 52 Hükümet Bakanlığından 27'si lağvedildi. Malenkov Parti Birinci Sekreterliğine getirildi. Kruşçov da hemen onun arkasında bir göreve getirildi. Beria, Başbakan Birinci Yardımcısı oldu. Mareşal Zukov bir hiç iken, Savunma Bakanlığı yardımcılığına getirildi. Birkaç ay sonra Beria, Zukov'un da yardımı ile Kruşçov tarafından tasfiye edildi. Yerine Kruşçov'un hempalarından birisi getirildi. (Bu dönem hakkında elimizde kimin ne olduğuna dair ayrıntılı bilgi yoktur.)

İki hafta sonra Malenkov Parti Birinci Sekreterliği görevinden ayrıldı, fakat Başbakanlık görevini muhafaza etti. Parti Örgütü esas olarak Kruşçov'un eline geçti. Kruşçov Eylül 1953'te resmen Parti Birinci Sekreterliğine getirildi. Kruşçov zaman içinde Malenkov'u yıprattı. Malenkov 1955 Şubatında Başbakanlık görevini bırakmak zorunda kaldı. Bu yıpratma mücadelesi içinde Kruşçov, Malenkov ve taraftarlarını "Parti-düşmanı gurup" olarak karalamayı başardı. Malenkov'a karşı, Stalin'in siyasetlerinin takipçisi imiş gibi davranarak prestijini yükseltti. Malenkov taraftarlarını partiden tasfiye etti, yerine kendi adamlarını doldurdu.

İç siyaseti tamamıyla kontrolu altına alan Kruşçov için şimdi sıra dış siyasete gelmişti. Dışişleri Komiseri Molotov eski Bolşeviklerdendi. Stalin'in çizdiği yolda sapasağlam ilerliyordu. Kruşçov'un hesaplı kitaplı hakaretleri onu çizgisinden saptırmıyordu. Bu eski Bolşeviğe karşı Kruşçov yıpratma taktiklerini değiştirdi.

Önce Mayıs 1955'te, Molotov'un büyük itirazlarına rağmen, Kruşçov Yugoslavya'yı ziyaret etti, onu "sosyalist" bir ülke olarak tanımladı. Ardından Hindistan'ın Nehru'suna yağ çekti ve 1955'in sonunda da meşum "barış içinde birarada yaşama" tezini ortaya attı.

Şubat 1956'daki 20. Parti Kongresine gelindiğinde, Kruşçov Merkez Komitesinin çoğunluğunu elde etmişti. Kruşçov Kongre'nin açılış oturumunda Stalin'den övgü ile bahsetmiş, aynı zamanda ihtiyatlı bir biçimde "barış içinde bir arada yaşama", "barış içinde rekabet", ve "barışçıl geçiş" tezlerini de Kongreye sunmuştu. Kruşçov'un "Hatırat"ına göre, Kruşçov Prezidyuma "Stalin'in kötülükleri" hakkında bir konuşma yapılmasını önerdi. Molotov, Kaganoviç ve Voroşilov buna şiddetle karşı çıktılar. Fakat Kruşçov sonunda istediğini elde etti.

Prezidyum'un kapalı oturumunda Kruşçov meşum "gizli rapor"unu okudu. Kruşçov bu raporda Stalin'i "bir korkak, bir deli ve bir diktatör" olarak değerlendiriyor, "kişiye tapma"yı yıkma perdesi altında Stalin'e azgınca saldırıyordu. Bu azgın saldırının esas amacı, sıradan komünistler ve işçi sınıfı ile halk arasında kafa

karışıklığı yaratmaktı. Fakat Kruşçov'un planları çok geçmeden boşa çıktı. Partinin pekçok taban örgütlerinin genel toplantılarında sıradan komünistler ve militan işçiler, Merkez Komitesininin Stalin hakkında gerçek bir Marxist değerlendirme yapması talebini ileri sürdüler. Bu talepler bazan o kadar ısrarlı idi ki, "önderlik" çeşitli parti üyelerini takibata uğrattı, birçok Parti örgütlerini dağıttı. Kruşçov kliği gittikçe tecrit oluyordu. Yıl sonuna doğru Kruşçov "Stalin taraftarı" konuşmalar yapmaya başladı. Fakat kimseyi kandıramıyordu artık.

1957 Haziran'ında Politbüro'daki Marksist - Leninistler çoğunluğu elde ettiler, büyük bir boyölçüşmeden sonra Kruşçov'u Parti önderliğinden alaşağı ettiler, onu tüm görevlerinden aldılar. Fakat kurnaz tilki Kruşçov, Savunma Bakanı yardımcısı Mareşal Zukov'a dayanarak Politbüro'ya rest çekti. Zukov'un orduyu harekete geçirme şantajı karşısında, sallantılı unsurlar geri çekildiler. Molotov, Malenkov ve Kaganoviç "Parti-düşmanı gurup" olarak karalandı, hepsi görevlerinden alındı, sürgüne gönderildi. Bütün taraftarları görevlerinden uzaklaştırıldılar. Birkaç ay sonra, Zukov'un darbeciliğine artık gerek kalmayınca, Kruşçov ona da bir tuzak kurup görevlerinden uzaklaştırdı.

Kruşçov kliğinin Molotov, Malenkov, Kaganoviç, Şepilov gibi proleter önderleri tasfiye etmesi, buzun su üzerinde görünen kesimi gibiydi. 1952'deki 19. Kongre'de seçilen Merkez Komitesi üyelerinin %70'i, 1956 ve 1961'deki 20. ve 22. Kongrelerde temizlendi. Bu özellikle fabrikalardaki büyük "temizlik" hareketinin bir yansıması idi.

Tüm bunlara paralel olarak, Parti'nin üye alma siyasetinde büyük bir değişiklik oldu. 1953'ten itibaren Parti'nin kadro politikası gevşekleştirildi. 1953'ten 1965'e parti üyelerinin sayısı %70 arttı. Öte yandan sadece 1963 1965 arasında 100 000 sıradan Parti üyesi Partiden ihraç edildi. Yalnızca 1966'da 62 800 üye Partiden atıldı. Bu iki faktör gözönünde tutulduğunda, Partinin bileşiminde ne kadar büyük bir değişiklik olduğu ortaya çıkar. Lenin ve Stalin döneminde Partiye üye alınırken, işçi sınıfının en ileri, sınıf mücadelesinde kendini gösteren, Marksizm-Leninizmin temellerini kavramış işçilere öncelik veriliyordu. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, siyasi sorumluluk ile teknik sorumluluk birbirinden ayrılmıştı. Kruşçov büyük bir ihtimamla kurulan bu sistemi bir darbede yıktı. Partinin kapıları, siyasi yönelimden ziyade teknik mahareti olanlara açıldı. Sıradan işçiler yerine; ustabaşılar, mühendisler, teknisyenler, dizayncılar partiye alındılar. 1956'da %39 olan "beyaz yakalı" büro hizmetlilerinin oranı, 1967'de parti içinde %58.5'a çıktı. Durum o hale geldi ki, bir taraftan her üç mühendisten birisi parti üyesi iken, bu oran işçiler arasında 17-18'de 1'e düşüyordu.

İşçi sınıfından onun önder partisini çalan Kruşçov, işçiler arasında trade-union'culuğu yaymaya girişti. Lenin'in belirttiği gibi trade-union'lar işçilere ancak ekonomik mücadele bilincini verebilirler ve trade-union'culuğun kendiliğindenci ideolojisi burjuva ideolojisidir. İşte Kruşçov revizyonistleri, işçilerin gelişen mücadelesini ekonomik alana hapsedebilmek için trade-union'culuğu yaydılar. Trade-union'ların bugünkü görevi işçilerin dikkatini "üretimin temel problemlerine", "üretimin ve emeğin örgütlenmesinin ileri yöntemlerini bulmaya" çekmek, onların kafalarını iktidar sorunundan uzak tutmaya çalışmaktır. Sendikalar, Lenin ve Stalin dönemindeki "iş idaresi, yönetim ve komünizm okulu" olmaktan çıkmış, bunun tam tersi haline gelmişlerdir.

KRUŞÇOV'UN EKONOMİK POLİTİKASI

Kruşçov'un ilk faaliyetlerinden birisi, kollektif tarımı sabote etmek oldu. Kollektif tarım Sovyet iktidarının, işçi köylü ittifakının bel kemiği idi. Ve bu alan devlet mülkiyetinden daha aşağı olan bir toplumsal mülkiyet biçimi olduğundan, daha kolay yara alabilirdi.

Kruşçov ilk olarak devlet çiftçiliğinden (sovhoz) ziyade, kollektif çiftçiliği (kolhoz) hedef aldı. Kollektif çiftçiler kendi ortak topraklarına ve üretim araçlarına sahiptiler. Kollektif olarak çalışıyorlar, ürünlerini hasat sonunda devlete satıyorlardı. Sovyet iktidarının hedefi, bu kollektif çiftlikleri mümkün olduğu kadar devlete yakınlaştırmaktı. Bunda da esas aracı, Makina ve Traktör İstasyonları teşkil ediyordu. Bu Makina-Traktör İstasyonları kollektif çiftçilere modern tarım makinaları sağlıyorlardı. Aynı zamanda tarımsal ve siyasi konularda kollektif çiftçilere klavuzluk ediyorlardı. Makina-Traktör İstasyonları, sanayi proletaryasının bir nevi uzak karakolu durumundaydı. İşçi-Köylü ittifakının simgesi idi.

Stalin 1952'de yazdığı "Sovyetler Birliğinde Sosyalist Ekonominin Meseleleri" adlı yazısında, Voznesensky taraftarlarının bu İstasyonları parçalayıp makinaları satma önerilerine şiddetle karşı çıkmıştı. Kruşçov ise Parti ve devlet içinde kendi iktidarını giderek sağlamlaştırdıkça, eski burjuvaları "rehabilite" etmeye başlamış, bu arada (ölmüş olmasına rağmen) Voznesensky'ye de itibarını iade etmişti. Bu gelişmelere paralel olarak, Voznesensky'nin görüşlerini yürürlüğe koymanın fırsatı 1957'de çıktı. Kruşçov kliği Makina-Traktör İstasyonlarının tüm mülkünü en ehven fiatlarla kollektif çiftçilere satma kararı aldı. Aynı zamanda kollektif çiftliklerin karşılamakla yükümlü oldukları merkezi plan hedeflerini kaldırdı, onları başıboş bıraktı. Bu satma kararı, işçi sınıfının kollektif çiftlikler uğruna kendi kendini mülksüzleştirmesi demekti.

Makina-Traktör İstasyonlarının mülkünün satımı, yoksul kollektifler pahasına zengin kollektif çiftliklere yaradı. Kollektifler arasında dengeli bir teknolojik gelişme imkanını ortadan kaldırdı. Kollektifleri merkezi planlamadan kopardı. Anarşik kapitalist gelişmenin yolunu açtı. Kollektiflerdeki burjuva idarecilerin ve uzmanların nüfuzunu artırdı.

Daha sonra Kruşçov kollektif çiftliklerle devlet çiftlikleri arasında bir fark olmadığını iddia etti. Halbuki devlet çiftlikleri o zamana kadar ekonomik ve siyasi bakımdan en ileri birimleri teşkil ediyordu. Bu inkârın ardından, Kruşçov en geri kalmış kollektif çiftliklerin devlet çiftlikleri olması gerektiğini ileri sürdü. Aynı zamanda zengin kollektif çiftliklerin daha da gelişmesi için elinden gelen herşeyi yaptı, kollektif çiftlik başkanlarının ve diğer görevlilerin yetkilerini arttırdı. Kırda farklılaşma arttı, devlet çiftliklerinde çalışanlar şehirlere göçe başladı. Devlet çiftliği sisteminin altına mayın kondu, daha gelişkin kollektifler içinde kapitalizmin kendiliğindenci güçlerinin dizginleri salıverildi.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, 1953-1959 arasında kır kapitalizmine yeni bir itilim verildi. Özel parseller ve şahsi kümes hayvanları sayısı üzerindeki sınırlamalar ile, kollektif tarlalarda çalışma yükümlülükleri hafifletildi. 1966'ya kadar durum o şekilde gelişmişti ki, ekilen arazinin %3 'ünden tüm patates ürününün %60'ı, tüm et üretiminin %40'ı, tüm süt üretiminin %39'u ve tüm yumurtaların %68'i karşılanıyordu.

Kruşçov 1959'da ilk 7 yıllık planı ortaya attı. Fakat büyük bir tahıl kıtlığı ile karşı karşıya kalınca, özel üretim için ayrılan toprak miktarını kıstı, devlete teslim edilecek tarımsal ürünlerin kotalarını arttırdı. Kollektif çiftlikler ise bu önlemlere karşı pasif direniş gösterdiler. Bilhassa et ve süt ürünleri üretimi büyük düşme kaydetti. Tarımsal krizi hafifletmek için ; Orta Asya'daki Bakir Toprakları işleme, geleneksel tahıl ürünleri yerine darı ekme gibi alınan bazı tedbirler krizi daha da arttırdı. 1963'e gelindiğinde tarımsal kriz o denli artmıştı ki, Kruşçov ABD ve Kanada'dan tahıl satınalmak zorunda kalmıştı.

Sosyalist tarımı sakat ettikten sonra sıra merkezi planlamaya gelmişti. Kruşçov bir darbede merkezi planlama bakanlıklarını kapattı, onların yerine "ekonomik konsey" diye bilinen yüzden fazla, dağınık bölgesel bakanlıklar kurdu. Tüm bunlar "bürokrasiye karşı mücadele" adı altında yapılmıştı, fakat yeni kurulan bakanlıklar eskisinden daha az bürokratik değildi. Daha da öteye bunlar ; dikkatli, koordineli merkezi planlama üzerinde, yerel dar çıkarların zaferi demekti.

Bu bölgesel ekonomik konseyler "kendi bölgelerinin" ve bu bölgedeki kuruluşların çıkarlarını ön plana alıyorlar, bunu ulusal ekonominin üzerinde tutuyorlardı. 6 Haziran 1963 tarihli "Pravda"da bunlara iki çarpıcı örnek var. Gazetedeki yazı Uzbekistan Kimyevi Makina Fabrikasının, ulusal plan tarafından öngörülen 162 üniteyi temsil edemediğini belirtiyor. Nedenine gelince de, fabrikanın bölgesel ekonomik konseyin verdiği plan-dışı siparişleri hazırlamakla meşgul olduğu , bundan dolayı planın gereklerini yerine getiremediği belirtiliyor. Aynı şekilde Nizni-Tagil Metalurji Kombinası da plan-dışı 33 000 ton metali kendi Cumhuriyet idaresine göndermiş, plandaki diğer hedefleri gözardı etmişti. Böyle bir gidişin üretim kargaşasına ve bazı yerlerde ve sanayi dallarında üretimin durmasına yolaçtığını görmek zor olmasa gerek.

SBKP 22. KONGRESİ VE LİBERMAN TARTIŞMASI

Kruşçov ve şürekası Sovyetler Birliğinde sosyalizmi yıkmada oldukça başarılı olmuş, fakat bunun yerine hala işleyen bir kapitalist düzen kuramamış idi. İşte bu karışık ortamda Ekim 1961'de SBKP 22. Kongresi yapıldı.

Kruşçov bu kongrede Sovyetler Birliğinin 1980'e kadar tamamıyla "komünist bir toplum" olacağı, "sınıf farklılıklarının ortadan kalkmasından ötürü" proletarya diktatörlüğü yerine "tüm halkın devletinin" gerekliliği, ve yine aynı nedenden Komünist partisi yerine "tüm halkın partisi"nin gerekliliği tezlerini getirdi. Kruşçov'un mantığına göre, köşeyi dönünce komünizme varılacağına göre, sınıf farklılıkları ortadan kalkmıştı, herkes proleterdi, o halde "hangi sınıf üzerinde bir diktatörlük sözkonusu olabilirdi ?"(SBKP 22. Kongre belgeleri, NY 1961, Cilt 2, sh.157)

Raporda getirilenlerę biraz dikkatli bakıldığında tüm bunların lafazanlık olduğu görülüyordu. Örneğin "kitlelerin yaratıcı insiyatifinden yararlanmak ve ona daha da büyük ufuklar açmak", "yerel kurulların ve kuruluşların sorumluluklarının ve idari yetkilerinin tedricen artırılmasını gerektirir." (Rapor, sh98) Yani kitlelerin insiyatifi eşittir idarecilerin ve direktörlerin yetkilerinin arttırılması! Aynı şey ekonomi için de sözkonusu idi : "Komünizmi inşa sürecinde görevimiz mali ve kredi kaldıraçlarından, mali kontroldan, fiatlardan, ve kârlardan daha da fazla yararlanmak, bunları geliştirmektir." (Rapor, sh.99)

"En ileri kapitalist modellerden, inşayı nasıl hızlandıracağımızı, nasıl yeni kuruluşlar başlatıp işletileceğini öğrenmemizin bize bir zararı olmaz. Yabancıların bize yararlı tecrübelerini hakir görmemeli, Batı'da var olan teknik ve örgütsel tüm faydalı noktaları eleştirici bir şekilde kabul etmeliyiz. Buna fonların dolaşımı ve sermaye yatırımlarından nasıl daha büyük gelirler elde edileceği sahası da dahildir." (sh.96)

Aynı kongrede kabul edilen SBKP Yeni Programında ise şu görüşlere yer veriliyordu :

"Komünizmin maddi ve teknik temelinin yaratılması, ekonomi yönetiminde ve planlamada sürekli bir iyileştirmeyi gerektirir. Planlama ve ekonomi yönetiminin bütün seviyelerinde esas dikkat ; materyal, işgücü ve finans kaynakları ile doğal zenginliklerden en rasyonel ve etkin bir şekilde yararlanmaya, lüzumsuz masraf ve ziyanlardan kaçınmaya verilmelidir. Ekonomik kalkınmanın değişmez kanunu, toplumun çıkarları doğrultusunda en yüksek sonuçları , en düşük masrafla elde etmektir."

"Parti daha randımanlı yatırımlara, sermaye yatırımlarında en ekonomik ve kârlı eğilimlerin seçimine, yatırılan her ruble için en bü

yük verimin elde edilmesine, yatırımların ken di kendini ödemesi vadesini kısaltmaya en büyük önemi vermektedir."

Tabii ki komünizm ziyan ve ekonomik kaos te melinde inşa edilemezdi. Fakat Kruşçov ve şürekâsının kapitalist yolda nereye vardıklarını görebilmek için onun dediklerini Lenin'in komünizme geçiş için söyledikleriyle karşılaş tıralım. "Büyük Başlangıç" ta Lenin şöyle diyor :

"Komünizm, sıradan işçiler emeğin üretkenliğiniarttırmak için ağır emekten yılmayan · fedakârca bir ilgi göstermeye başladıklarında, şahsen kendilerine ya da "yakın" akrabalarına değil de, onların "uzak" akrabalarına, yani toplumun bütününe, önce bir sosyalist devlette, sonra da Sovyet Cumhuriyetleri Birliği içinde birleşen onlarca ve yüzlerce milyon halka yarayan tahılın, kömürün, demirin ve diğer ürünlerin her poduna sahip çıktıklarında başlar." (Lenin, T.E. , c.29,s.427, İng. baskı)

Bu iki pasaj arasındaki farklılık sadece birincideki uygunsuz kelime seçimi değildi. Bunlar temelde iki ayrı sınıfın, burjuvazi ile proletaryanın bakış açılarını yansıtıyordu.

Kruşçov'un buraya kadar anlattığımız ekonomideki deneyleri, SB'nde bir ekonomik yavaşlama dönemi oldu. 1950'lerin ortalarında Gayri-Safi Milli Hasıla yılda ortalama %7 ve sınai üretim %10 hızla artarken, 1960'tan sonra bu hız sırasıyla %5.5 ve %7.5' a düştü. Kapitalist yolcuları daha da alarma geçiren şey, sadece büyüme hızının düşmesi değil, aynı zaman da büyümenin maliyetinin de artması idi. 1950 1955 arasında işçi başına sermaye yatırımı %50 artarken, emek üretkenliği ya da işçi başına üretim de %49 artıyordu. 1955-1960 arasında ise bunlar sırasıyla %44 ve %37' ye, 1960-1965 arasında ise %43 ve %26' ya düşüyordu.

Kapitalistler açısından ekonomik faaliyetin amacı, yatırdığı sermayeden mümkün olan en fazla geliri elde etmek olduğu için, SB'nde "yatırım randımanı arttırılmalıydı." 22. Kongrede Kruşçov'un raporunda ve "Yeni Program"da da bu yollu fikirler ortaya atıldığına göre, ortada engel kalmamıştı. 22. Kongreden sonra bir "ekonomik tartışma" açıldı. Tartışmada çeşitli "ekoller" çatışıyordu. Bu ekollerden birisi Liberman ekolü, bir diğeri ise NVP ekolü idi.

NVP ekolü (Normative Value of Processing) (Normatif işleme değeri), her ürün çeşiti için ; emek, yakıt ve demirbaş masrafların belirli bir yüzdesi temelinde, standart değerler (fiatlar) tesbit ediyordu. Fakat bu o kadar karmaşık bir hesabı gerektiriyordu ki, bu sadece matematikçilerin ve idarecilerin içinden çıkabileceği bir işti. İşçi sınıfının bunu kontrol edebilmesi sözkonusu değildi.

Başka ekonomistler ise, insan elinin değmediği bir plan istiyorlardı. Bunlara göre dev bilgisayarlar her teşekkülün ve evin ihtiyaçlarını tesbit edecek ve buna göre üretim hedeflerini saptayacaklardı. Bunu da işçi sınıfının kontrol etmesi sözkonusu olamazdı. Bunu ancak bilgisayar uzmanları yapabilirdi.

Liberman ekolüne göre ise, Sovyet ekonomisinin karşılaştığı güçlüklerin asıl nedeni, teşekküllerin yaptıkları işlerin sonucuyla yeteri derecede ilgilenmemeleriydi. Liberman'ın "çözümü" ise ; Devlet Planlama Komisyonunun en fazla bağlayıcı olan talimatları ve endeksleri dışındakileri atmak, ve ekonomik başarının temel kıstası olarak kârlılığı (kapitalist top lumdaki) geleneksel konumuna geri getirmekti. Liberman kârlılığı, Marx'ın formülündeki gibi s/(c-v), artık değerin değişmeyen ve değişen sermaye toplamına oranı olarak tanımlıyordu. (Tüm burjuva ekonomistleri gibi o da 'değişmeyen ve değişen sermaye' değil, 'sabit ve çalışan sermaye' kavramlarını kullanıyordu.) Liberman bundan başka, teşekküllerin gerçekleştirdikleri kârların önemli bir kısmını alıkoymasını, ve bunların teşvik fonu ve idareciler için ikramiye fonu kaynağı olarak kullanılmasını öneriyordu.

Liberman bu tezleriyle ilgili olarak "teşekküllerin, ulusal ekonomi ile ilişkilerinde bir reformdan" sözediyordu. Aynı paralelde, merkezi planlama da "Toplum için kârlı olan , her teşekkül için de kârlıdır" ilkesinden hareket etmeliydi.(Tırnak içindeki sözler Adam Smith'e aittir.) Yani teşekküller bir taraftan kârı maksimumlaştırma amacıyla çalışırlar ken, öte taraftan planlama ve idarede devletten özerkliklerini elde etmeliydiler.

Bu önerilerin kapitalizme doğru geri bir adım olduğunu iddia edenlere karşı Liberman Kruşçov'a bile taş çıkartacak bir revizyona giriyordu. "Kapitalizmle Flört mü Ediyoruz : Kârlar ve 'Kârlar' " adlı bir yazısında Liberman şöyle diyordu :

"Sosyalizmde kâr öz ve köken olarak, hür teşebbüsteki kâra sadece yüzeysel bir benzerlik gösterir, fakat nitelik olarak ve şahadet ettiği faktörlerden, o kapitalist kârdan temelde farklıdır.

"Sovyet kârlarının arkasında ; tasarruf edilen çalışma zamanlarından, tonlarca ham ve diğer maddelerle, yakıt ve kilovatsaatlerce elektrik enerjisinden başka birşey yoktur. Öte yandan hür teşebbüs sisteminde kârın esas kısmı üretim sürecinden değil, değişim sürecinden gelir" ! (altını biz çizdik)

Bu, artı-emeğin üretim sürecinde elde edildiğini binlerce kez ispatlayan Marx'a, ya da "Artık değer metaların dolaşımından ortaya çıkamaz, çünkü bu sadece eşit değerlerin değişimini temsil eder" diyen Lenin'e büyük haber olurdu.

Kapitalist yolcuların hepsi Liberman kadar açık değildi. Örneğin L.Vaag ve S.Zaharov, "kendi kendini düzenleyen" bir ekonomik sis -

tem öneriyorlardı. Onlar siyasi olarak saptanan fiatlar yerine, "üretim fiatları"nın getirileceği bir fiat reformu, ve teşekküllerin sabit sermaye değerinin %20' sine tekabül eden bir rantın devlete ödenmesini istiyorlardı. Bu şemanın dikkat çekici yanı, devletin üretim araçlarını sermaye olarak, üretici olmayan bir azınlık için artık değerin mülkedinilmesinde bir araç olarak görülmeye başlanmasıdır.

"Tartışma" sürüp giderken, NVP ekolü ağırlık kazanmaya başlıyordu. Fakat Kruşçov tartışmaya açıkca müdahale ederek , Liberman'ın tarafında ağırlığını ortaya koydu. Libermanizm ilk olarak Mayıs 1964'te iki giyim fabrikasında yürürlüğe kondu : Moskova'da Bolşeviçka ve Gorki'de Mayak fabrikası. Ve bunun adına Bolşeviçka-Mayak Deneyi dendi.

Deney süresince, eskiden Devlet Perakende Giyim Ticaret Örgütü tarafından kanalize edilen siparişler ile, bunların fabrikalardan toptan alımı ve üretim kotalarının denetlenmesi kaldırıldı. Bunun yerine bu iki fabrika SB'nin dörtbir tarafından büyük perakende satış mağazaları ile doğrudan kontrat ilişkilerine geçtiler. Fabrikalarla mağazalar arasında teslim edilecek malların niceliğini ve niteliğini (rengine, stiline varana dek) belirleyen,fiatlarını ve teslimat programlarını saptayan kontratlar imzalandı. Bu siparişler temelinde, fabrikalar da kendi üretim planlarını yapacaklardı.

Liberman'ın önerdiği şekilde, deney yapılan pilot fabrikalara eşi görülmemiş özerklikler tanındı. Verimlilik, üretimde kullanılacak materyaller, masraflar, ücret fonu ve işçilere ödeme yapma yöntemleri (parça başına ya da saat başına, vb) hususları fabrika yönetimlerinin keyfine bırakıldı. Kendi envanterlerini aşma durumunda, onlara devlet bankasından kredi sağlanması da garanti altındaydı.

Merkezi olarak konan plan endeksleri yalnızca ruble olarak gerçekleştirilecek olan satış hacmi ile toplam kârdı (Liberman'ın önerdiği yüzde şeklindeki kâr değil, maliyet ile toptan satış fiatı arasındaki fark şeklinde.) Malların satış fiatı da plana göre olacaktı. Yalnız, pilot fabrikalara yeni malların satımında doğrudan pazarlık yapma, ve yeni özellikler ve süsler için fabrika yönetimince saptanacak fiat yükseltme "hakları" de verilmişti.

Deney ilk başlarda "başarılı" gözüktü. Fakat bu görünüşün altında yatan başka sebepler vardı. Daha önceleri bu fabrikalar planı yerine getirmek için işin mümkün olduğunca kolayına kaçıyorlardı. Bu yüzden satılmayan, baştan savma yapılan ya da istenmeyen mal stoku değeri 1 Ocak 1959'da SB'nde 1 Milyar 485 Milyon rubleden, 1 Ocak 1964'te 4 Milyar 133 Milyon rubleye fırlamıştı. Bolşeviçka fabrikasında , yukarıdan empoze edilen plan yürütülse idi ön görülen üretimin %30' u bu satılamayan mallar listesine girecekti. Bu olmadı. İkinci olarak, güdülen fiat politikasından dolayı, daha önce bu fabrikada biriken malların yarıya yakın bir kısmı satıldı.

İşte biriken bu envanterin erimesi temelinde deney başarılı addedildi, ve Ekim 1964' te yeni düzenlemenin giyim fabrikalarının %31' ini, tekstil fabrikalarının %17' sini, ayakkabı fabrikalarının %33' ünü ve deri fabrikalarının %18' ini içine alacak şekilde genişletilmesi önerildi. 1965'in ikinci üç aylık döneminde, toplam 400'e yakın teşekkül Bolşeviçka-Mayak yöntemine geçti. "Pazar planlaması"ndaki bu deneyin genişletilmesi ile bunun da aksayan yanları ortaya çıktı. Giyim endüstrisinde satış hacmi 1 yıl öncesine göre 1965'te %4.5 artmıştı, fakat bu artış esas olarak lüks ipek ticaretindeki %9' luk sıçramadan ileri geliyordu. Aslında pamuklu mallar %0.9, yünlüler %8.5 ve ayakkabılar %2.5 düşüş gösterdiler.

Bu rakamlar yeni sistemin işçilerin çıkarlarına olmadığını, aksine onların çıkarlarına karşı olduğunu göstermektedir. Çünkü yeni sistem "paranın konuşması" ilkesi üzerine kurulmuştur. Mağazalar en çok kârı getirecek olan mallar için kontrat imzalıyorlar ve her kapitalist ekonomide olduğu gibi, ne üretilip satılacağını daha fazla parası olan tüketiciler belirliyordu. Sonuç olarak lüks maddelerin üretimi arttı.

Öte yandan en fazla talepte olan halkın giyim eşyaları ise ucuza satılıyordu ; dolayısıyla ne onları üreten fabrikaya, ne de satan mağazaya fazla kâr bırakmıyordu. Bu ise toplam kârın azalmasını beraberinde getiriyordu. Öte yandan sipariş verilen ve kâr getiren mallar küçük bir zümreye hitabettiğinden, parça-bölük siparişler üretim masraflarında büyük artışlara, randımanın ve toplam üretimin düşmesine yolaçıyordu.

Bu ise işçiler açısından iş hızının artması, "prodüktivite" kampanyaları, vs. , demekti. Çünkü fabrika idarecileri ancak bu şekilde kârlarını artırabilirdi. İdareciler de kendilerine tanınan "haklardan" istifade ederek işçileri birbirine düşürüyordu. Örneğin 1965'in üçüncü üç aylık döneminde emek üretkenliği artışı, ücret artışından %3.8 daha fazlaydı(yılda %15.2) Konuyu özetleyen bir burjuva ekonomisti "Büyük seri imalat teşekkülleri, ısmarlama giyimevlerine döndü" diyordu.

Deneyin ilgi çekici diğer bir yanı ise gelir dağılımıydı. Moskova'da yeni yönteme geçen üç taşımacılık firmasında toplam ücret fonu 1965'te sırasıyla 1. firma için %15.6 , 2. firma için %23.6 ve 3. firma için %23.4 artmıştı. Kamyon sürücüleri için bu oranlar sırasıyla %13.6 , %18.3 ve %24.9 idi. Oysa en yüksek idarecilerin de içinde bulunduğu büro görevlileri için bu oran sırasıyla %26.2 , %38.3 ve %61.9 idi ! Bu rakamların da gösterdiği gibi, bu deneyin siyasi hedeflerinden birisi de teşekkül idarecileri arasında sosyal-emperyalist bir temel pekiştirmekti.

Oysa Kruşçov "ektiği tohumların meyvesini alamadan" gitti. Ekim 1964'te Brejnev-Kosigin

onu bir darbe ile görev başından uzaklaştırdılar. Kruşçov'u deviren Brejnev-Kosigin takımı "Leninist ilkelere dönüş" adı altında büyük bir demagoji ve yaygara kampanyası başlattılar. Kruşçov'u, subjektivist, iradeci ve maceracı olarak damgaladılar. Kruşçov'un partiyi tarım branşı ve sanayi branşı olarak ikiye ayırma siyasetini derhal kaldırdılar. Öte yandan kendi sosyal tabanlarına da sinyal veriyorlardı birşeyin değişmediğini göstermek için: Brejnev derhal tarımda özel sektörün gelişmesi önündeki engelleri kaldırdı. Özel parseller ve çiftlik hayvanları mülkiyeti üzerindeki tüm sınırlamaları kaldırdı. 1965'te ise, daha önceden vurgunculuğu önlemek için ilan edilen tavan fiatlarını kaldırdı.

1965 EKONOMİ REFORMLARI

27 Eylül 1965'te Merkez Komitesi Plenumunda konuşan Kosigin, yeni bir ekonomik reformlar paketi sundu. Reform paketinin amacı, teşekküllerin merkezden daha bağımsız bir şekilde çalışmalarını sağlamak, bunun için de kârı ve diğer "ekonomik regülatörleri" ekonominin kumanda mevkiine getirmekti. Kosigin ekonomik reform paketi hakkında şunları söylüyordu:

"Teşekküllerin ve (üretim) birliklerinin ekonomik bağımsızlığını ve insiyatifini genişletmek ve ekonomimizde teşekküllerin esas ekonomik birim olarak rolünü arttırmak için tam bir önlemler sistemi öneriyoruz."

Kosigin konuşmasında devamla şu özgül önerileri getiriyordu:

– "Teşekküllerin ekonomik insiyatifini geliştirmek için, yukarıdan (yani planlama kurullarından) gönderilen endeks sayısını düşürmeyi öneriyoruz."

– "Teşekkülü randıman yükseltmeye doğru yönlendirmek için kâr endeksini, kârlılık endeksini kullanmak en iyisidir. Kârların miktarı, büyük bir ölçüde, bir teşekkülün ülkenin net gelirine yaptığı katkıyı belirler."

– "Teşekküllere kendi kârlarının daha büyük bir kısmını bırakmak gereklidir. Bu, kendisine verilen sabit varlıkları ne kadar randımanlı kullandığı ile doğru orantılı olmalıdır."

– "Teşekküllerin kârları ve üretim kârlılığını arttırmadaki başarılarının, teşekkül görevlilerinin kazançlarına doğrudan etki yapmaması" durumuna bir son verilmeli, başarılar için bir dizi fon kurulmalı; "maddi teşvik fonları", "üretim geliştirme fonları", vs.

– "Teşekküller döner varlıklarının, yıpranma paylarının ve artık teçhizat ve başka maddi değerlerin satımından elde edilecek paranın kullanımında daha geniş yetkilere sahip olacaktır."

– "Teşekküller yıl içinde ücret fonundan tasarruf edilen paranın kullanılmasında daha geniş yetkilere sahip olacaktır."

– Diğer teşekküllerle ilişkilerinde, her teşekkülün ekonomik sorumluluğu genişletilecektir. "Materyal temininde, imalatçı teşekküllerle tüketici teşekküller arasındaki doğrudan ilişkiler daha geniş şekilde geliştirilmelidir."

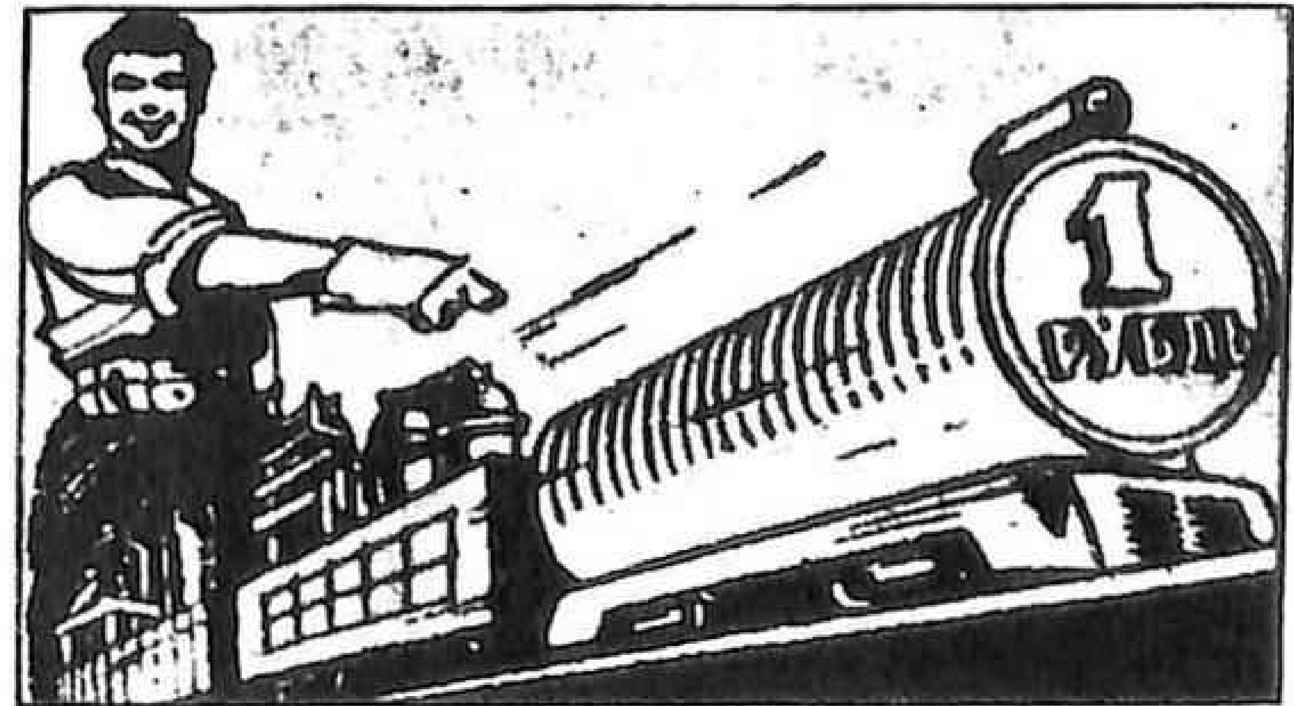
– "Sınai üretimin yeni şekiller ve yöntemlerle ekonomik olarak dürtülenmesine (stimüle edilmesine) geçiş, fiat saptama sisteminin de ıslahını gerektirmektedir. Fiatlar gittikçe toplumsal gerekli emek harcamalarını yansıtmalı, üretim ve sermaye dolaşımı harcamalarını karşılamalı, ve normal olarak çalışan her teşekkül için kârı garantilemelidir."

– Bölgesel ekonomik konseyler kaldırılacak, her başlıca sanayi dalı için merkezi bakanlıklar kurulacak, merkezi bakanlıklara bağlı olarak " yeni bir örgütlenme; maliyet muhasebesi ilkesi temelinde işleyen branşlarda birleşmeler olacaktır."

– "Devlet tarafından teşekküllere sermaye yatırımı için verilen mali karşılıksız yardımlar kısıtlanacak, (faizli) kredi kullanımı arttırılacaktır."

1966 yılına ait olan bu Rus afişinde işçinin elinde tuttuğu para tomarının üzerinde "kâr" sözü yazıyor.

1965 reformları sonrası; Bir Sovyet dergisinde "Guçlu Lokomotif" başlığıyla çıkan resim. Lokomotifin önünde "1 Ruble" yazıyor. (Ruble Rus para birimidir.) Yani "güçlü lokomotif" işçilerin bilinçli ve kararlı sosyalist disiplini olmaktan çıkmış, yerini "kârlılık" amacının yönlendirdiği kapitalist disiplin almış. Bir kere işçi sınıfı üretim araçlarından koparılarak mülksüzleştirildikten ve dolayısıyla üretime olan ilgisini yitirdikten sonra, zaten burjuvazinin işsizlik kırbacı ve "maddi teşvik" tedbirlerini kullanarak işçileri çalışmaya zorlamaktan başka çıkış yolu olamaz!

devamı gelecek sayıda

11. yılında ÇEKOSLOVAKYA İŞGALİ

11. YILINDA RUS SOSYAL EMPERYALİSTLERİNİN ÇEKOSLOVAKYA'YI İŞGALİNİ NEFRETLE KINIYORUZ!

"Varşova Paktı silahlı güçleri, sosyalizmin kazanımlarını korumak için, Avrupa'da barışın korunması için, Çekoslovakya'ya girdi."

1968 yılının Ağustos ayında, Sovyetler Birliği, Polonya, Doğu Almanya, Macaristan, Bulgaristan ordularının Çekoslovakya'yı işgalini, resmi Sovyet haber ajansı böyle duyuruyordu.

Ama gerçek neydi ?

Sovyetler Birliği'nde 1956 yılında bir darbe ile devleti ve parti yönetimini Kruşçev hainleri ele geçirmişlerdi. Aslında, Kruşçev haininin şahsında, Lenin ve Stalin döneminde başını kaldıramayan Rus burjuvazisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 20. Kongresinde doğrudan yönetime geldi. Sınıflar arası barışı temel ilke haline getirdi. Parti gelişmesi içinde, Sovyet toplumunun iktisadi alt yapısında sistemli bir tahribata girişerek, sosyalist ekonomiyi, tekelci devlet kapitalizmine dönüştürdü. İktidarı ele geçiren burjuvazi bu gelişmesi içerisinde, sermayenin merkezileşmesinin üst düzeyde olması nedeniyle, kaçınılmaz olarak, emperyalizmin temel özelliği olan sermaye ihracına yöneldi. Bu amaçla durmadan yeni pazarlar arayan Rus burjuvazisinin müdahale ve işgalciliğe, dünyayı yeniden paylaşma dalaşmasına yönelmesi kaçınılmazdı.

Bu gelişmenin bir sonucu olarak, başlangıçta sosyalist devletlerin aralarındaki dayanışmayı ve yardımlaşmayı sağlamayı amaçlayarak kurulan COMECON, giderek Rus sosyal emperyalistlerinin, bu ekonomik işbirliği örgütü içindeki diğer ülkeleri sömürmesinin bir aracı haline geldi.

COMECON ve VARŞOVA PAKTI aracılığıyla, ekonomik, politik ve askeri olarak Rus sosyal emperyalistlerinin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiş olan kamp içinde, çeşitli ülkelere farklı görevler düşüyordu. Örneğin Çekoslovakya ve D. Almanya, gelişmiş endüstriyel yapılarına uygun olarak, Rus ekonomisinin taleplerine göre ekonomilerini ayarlamak durumundaydılar.

Çekoslovakya'daki gelişmeleri inceleyecek olursak, gelişmiş bir kapitalist yapıya sahip olan Çekoslovakya'da, 2. Dünya Savaşı'ndan önce II. Enternasyonal'e bağlı Sosyal Demokrat Parti iktidarda idi. 1938 yılında Almanya, "Münih Anlaşması" gereğince Meren, Bohemya bölgesini denetimi altına aldı. Alman ordusu bu iki bölgeyi ve giderek tüm Çekoslovakya'yı işgal etti. Bu işgalin etkisi ve iç faşistleşmenin sonucunda Çekoslovakya'da faşist bir darbe gerçekleşti. Bu duruma karşı Çekoslovakya Komünist Partisi (ÇKP), Sosyal Demokratlar ile bir cephe oluşturdu.

1945'lerde Sovyet Kızıl Orduları, faşist Alman ordularını yenerek kovalarken, Çekoslovak-

RUS SOSYAL EMPERYALİSTLERİ 1968'DE ÇEKOSLOVAKYA'YI İŞGAL EDİYORLAR!

ya'da da mücadele eden ÇKP'ne ve Çek halkına, proleter enternasyonalizminin bir gereği olarak destek oldu ve ÇKP önderliğinde bir cephe hükümeti kurulmasını sağladı. ÇKP de giderek bu hükümette önderliğini ve hakimiyetini sağladı.

Ancak sonraları ÇKP yozlaştı. Bir burjuva partisi haline geldi. Bu dönemde burjuvazinin yönetimine geçen tek parti ÇKP değildi. Tüm Varşova Paktı üyeleri için aynı durum söz konusu idi. Açıktır ki bunların da başını SBKP çekiyordu. Bu partiler, SBKP 20. Kongresinde kabul edilen karşı-devrimci tezlere ve platforma sarıldılar. Partiyi ele geçiren klik, devlet iktidarının elinde bulunmasından yararlanarak kapitalizmi geri getirdi.

1968'lerde ÇKP'ne hakim olan Dubçek kliği Sovyetler Birliği'nin etki alanından çıkma, Batıdaki emperyalistlere yanaşma eğilimine girdi. İşte sosyal emperyalist Sovyetler Birliği'nin karşı çıktığı bu olgu idi. Çünkü o COMECON içindeki yapıyı bozacak her hangi bir gelişmeye göz yumamazdı.

İşte Çekoslovakya'nın işgalinin ardında yatan gerçek budur. İşgal ordularından Sovyetler Birliği'nin askeri güçleri hala Çekoslovakya'yı terketmemişlerdir. Bu durum bile tek başına onların emellerini açıklamaya yeterlidir.

Çekoslovakya işgalini gerçekleştiren Rus sosyal emperyalistlerinin, kendilerinin "dost ve kardeş Çek devleti tarafından yardıma çağırıldıkları" yollu yalanlarını yayabilmeleri, karşı devrimci Çek yönetiminin halk düşmanlığı sayesinde olmuştur. Çünkü onları asıl korkutan işgal değil, halkın kendilerine karşı olan nefretinin isyana dönüşmesi ihtimali idi. Bu yüzden de halkı işgale karşı direnmemeye çağırmışlardı. Buna rağmen aylarca direnen Çek halkının, örgütsüz ve silahsız olmasından dolayı, mücadelesi bastırıldı.

Bu işgal karşısında tavır da, devrim ile karşı devrim güçlerini ayıran bir kıstas oldu. Sosyal emperyalistlerin uşakları olan çeşitli sosyal faşist parti ve devlet yönetimleri bu işgali desteklerlerken, uluslar-arası proleteryanın ve dünya halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden güçleri de bu işgali nefretle kınadılar.

Bu işgalden çıkarılacak en büyük derslerden birisi, proleteryanın devrim yapmış olduğu ülkelerde bile doğru önderliğin sürekliliğinin sağlanamaması halinde, burjuvazinin tekrar iktidarını kurabileceğidir.

Ayrıca bu işgalle, Rus sosyal emperyalistlerinin gerçek halk düşmanı yüzü açığa çıkmıştır. Onun da nitelik olarak diğer emperyalistlerden bir farkı olmadığı görülmüştür.

Çek proleteryasının yeni devrimci mücadelesi hem işgalci sosyal emperyalistleri, hem de burjuva diktatörlüğünü yerle bir edecektir.

- YAŞASIN ULUSLARARASI PROLETERYANIN VE EZİLEN HALKLARIN, EMPERYALİZME, SOSYAL EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELESİ !

DEVRİMCİYE ÖVGÜ

Ne zaman baskı, zulüm artar,
herkes kaçacak delik arar.
O zaman yiğitliği sen onda gör.

Kurar örgütü, girer kavgaya,
alın teri bu, ekmek parası, der,
devlette, der, benim sözüm geçmeli.

Malı mülkü olanın keser yolunu,
söylemeden bırakmam, der,
söyle, der, nerden bu değirmenin suyu ?
Bir bir sorar aydın takımına,
der, beyimiz kime hizmet eder ?

Herkesin sustuğu yerde
bir odur konuşan.
Herkes, ne yapalım, der,
ne yapalım, kader böyle.
Ama o bir sürü ad sayar,
bunlardır, der, asıl sorumlular,
bunların başı altından çıktı ne çıktıysa,
bunlar, der, bu işin hesabını verecekler.

Hangi masaya oturursa o,
baylar dut yemiş bülbüle döner.
Ossaat kaçar yemeğin tadı,
oda dar gelir, nefes alamaz, boğulurlar.

Onun kovulduğu yerde
isyan biter ot gibi.
Başlar halk kaynaşmaya
onun sürüldüğü yerde.

Bertolt BRECHT

HALK

Halkım ben,
hani şu sayılamayan,
hani şu çok halk.
Soluğumun öyle bir gücü var ki,
sessizliği deler geçerim, dinlerim,
filiz verir, boy atarım,
zifirî karanlık demem.

Zulüm, acı, ölüm, şu bu,
bir anda gizlerse de tohumu,
ölmüş gibi görünürse de halk,
döner gelir elbet bir gün nisan ayı,
kavuşur baharına toprak,
kızgın eller dağıtır atar ağır havayı.
Ölümün içinden yeşerir yaşamak.

Pablo NERUDA

KIBRIS'TA FAŞİST İŞGAL KIRILACAKTIR..!

İngiltere'de öğrenim gören Kıbrıslı Türk öğrencilerin demokratik kitle örgütü İKTÖF (İngiltere Kıbrıslı Türk Öğrenciler Federasyonu), 1974 Temmuz'unda Kıbrıs'ta tezgahlanan faşist darbe ve bu darbe sonrası gelen faşist Türk ordusunun adayı işgalini, "Theatro Technis" isimli demokrat bir Kıbrıslı Rum tiyatro grubu ile eylem birliği içerisinde bir "Kıbrıs Haftası" düzenleyerek anmış ve lanetlemiştir. Bu haftada İKTÖF'ün Kıbrıs konulu bir sergisi yer almış, çeşitli tartışmalar yapılmış ve kültür gösterileri düzenlenmiştir. Kıbrıslı Rum ve Türk folklor ekiplerinin birlikte yaptıkları gösteriler, emperyalistler tarafından yıllardır Kıbrıs halkını bölmek için kullanılan şöven duyguların kökünün kazınması yolunda önemli bir adım olmuştur.

TÖK(YD)-ÖK üyesi BTÖF de bu eylemi aktif bir şekilde destekleyerek enternasyonal dayanışmanın gereğini yerine getirmiştir. 20 Temmuz 1974'de Kıbrıs'lı soydaşlarımızı kurtarma safsatası altında, faşist Ecevit hükümetinin Kıbrıs'ı işgalinde uyguladığı emperyalist uşağı politikaları sergilenmiştir. TÖK(YD)-ÖK olarak çıkardığımız "Faşist Darbe ve Faşist İşgalin 5. Yılında, Kıbrıs'ta Emperyalist Oyunlara Hayır" başlıklı bildiride, 1974 Temmuz'una nasıl gelindiği, "Barış Hareketi" denilen şeyin özünde bir işgal olduğu ve Kıbrıs'ta bu gün de yeni bir takım oyunlar tezgahlanmaya çalışıldığı anlatılmıştır.

Türkiye'li devrimci öğrenciler olarak bizler Türkiyeli işçi ve emekçilerin, Kıbrıslı sınıf kardeşleriyle enternasyonal dayanışmasının önemini ve gerekliliğini her zaman vurgulamalıyız. Bugün Kıbrıs'ta iki milletten halkın ve Türkiye halkının mücadelesi, emperyalizme karşı verilen şerefli bir mücadeledir. Türkiye ve Kıbrıs halkları bu mücadelelerinde uyanık olmalı ve oynanan emperyalist oyunlara ve çevirilen çeşitli entrikalara gelmemek için Kıbrıs işgalinin özünü iyi kavramalıdırlar.

Kıbrıs işgalini hazırlayan şartlar nelerdi?

Bilindiği gibi Kıbrıs, stratejik konumu nedeniyle, emperyalistler için Onta Doğu'da sömürülerini devam ettirmelerine yarayacak hassas bir bölge, kendi deyimleriyle "batmaz bir uçak gemisi"dir. Bu "batamaz uçak gemisi", tüm emeperyalist devletlerin iştahını kabartmakta, ada üzerinde var olan emperyalistler arası dalaşmalar çeşitli şekiller almaktadır.

15 Temmuz 1974'de, ABD emperyalizminin çanak yalayıcısı, yeminli faşist Nicos SAMPSON, Yunan cuntasının da desteği ile Kıbrıs'ta bir darbe hareketine girişmişti. Amaç, İngiliz emperyalizminin adadaki temsilcisi Makarios'u safdışı etmek ve adada ABD emperyalizminin hakimiyetini sağlamaktı. Fakat bu darbe çok kısa zamanda teşhir oldu. Darbe başarısızlıkla sonuçlandı. Bu arada Türkiye'de iktidarda olan Ecevit hükümeti, "Kıbrıs'taki Türk vatandaşlarımızı kurtarmak boyun borcumuzdur" palavraları ile Kıbrıs'ı işgale girişti. 20 Temmuz 1974 sabahı radyolar "kahraman Türk ordusu Kıbrıs barış harekatına girişti" yollu yayınlar yaparak şöven milliyetçi propagandalarını alabildiğine yoğunlaştırdılar. Gerçekte bu harekat, Kıbrıs halkını, işçilerini, emekçilerini birbirine düşüren, birbirine kırdıran, gözü doymak bilmez emperyalistlerin bir oyunundan başkaca bir şey değildi. Bu işgali B. Avrupa'lı emperyalistlerin yanı sıra, Rus sosyal emperyalistleri de, işgal ABD emperyalistlerinin çıkarına ters olduğu için, desteklediler. ABD emperyalistleri ise, darbenin başarısız olması nedeniyle taktik değiştirmede geç kalmadılar ve işgali destekler duruma geldiler.

Kıbrıs işgali, Kıbrıs Türk halkına acı ve zulümden başka bir şey getirmemiştir. Türkiye'de bugün yine iktidarda olan B. Alman emperyalistlerinin uşağı faşist Ecevit hükümetinin, Türkiye halkına zam, zulüm, baskı ve işkenceden başka bir şey getirmediği gün gibi ortadadır. Durum böyleyken, faşist Türk devletinin sözcülerinin işgal altında tuttukları Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan halka "refah", "barış" getirmeyecekleri de açıktır. Zaten işgalden bu yana geçen beş yıllık uygulamalar da bunu açıkça göstermiştir. Bugün Kıbrıs halkı işgalin, emperyalistler dışında, ne genelde Rum ve Türk milletinden Kıbrıs halkına, ne de özelde Türk milletinden Kıbrıs halkına bir yarar getirmediğini görmeye başlamıştır. Kıbrıs'ta bulunan faşist Türk ordusu, faşist Yunan ordusu, emperyalist İngiliz ordusu ve Birleşmiş Milletler'in sözde "Barış Gücü"ne bağlı emperyalist ordular, Kıbrıs halkının devrimci mücadelesini anında bastırabilmek için hazır beklemektedirler.

Bu gün emperyalistler Kıbrıs siyasetlerinde yeni uygulamalar öne sürmektedirler. Bir nevi "Camp David" anlaşması da Kıbrıs'ta uygulamaya çalışmaktadırlar. Adadaki iki "toplumun" temsilcileri(!) Denktaş ve Kyprianu'yu bir masaya oturtup anlaştırmak istemektedirler. Bu görüşmeler zaman zaman kesilmekte, zaman zaman da yeniden gündeme gelmektedir. Bunun nedeni de, Kıbrıs'ta dolaylı ya da dolaysız etkileri olan tüm emperyalist güçlerin birbiriyle çakışan çıkarlarıdır. Kıbrıs halkı son tahlilde emperyalistlerden başkalarına yaramayacak olan bu masa başı konuşmalarına karşı kesin tavır almalı, bu konuşmaların "emperyalist çözüm" aramaktan başka bir şey olmadığını kavramalı ve bağımsız ve demokratik Kıbrıs mücadelesine kararlılıkla devam etmelidir.

- TÜM EMPERYALİSTLER VE EMPERYALİST UŞAKLARI KIBRIS'TAN KOVULACAKTIR !
- YAŞASIN KIBRIS HALKININ EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELESİ !
- YAŞASIN KIBRIS VE TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞLİĞİ VE DEVRİMCİ DAYANIŞMASI !
- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

Dünya Gençliğinin Anti-Emperyalist Dayanışmasına İndirilen Darbe

Üç yıldır yapılagelen "Uluslararası Gençlik Festivali"nin üçüncüsü bu yıl 1-15 Ağustos tarihleri arasında, İspanya'nın Saler köyünde yapıldı. Bu festivalin ve düzenlenen kampın amacı, çeşitli milliyetlerden anti-faşist, anti-emperyalist gençleri bir araya toplayarak bunları kaynaştırmak ve dünya gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist dayanışmasını pekiştirmek olarak biliniyordu. Fakat kamp düzenleyicilerinin ve özellikle AKP/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ve Halkın Kurtuluşu adlı örgütlerin kışkırtmalarıyla kampa katılmak isteyen bazı Marksist-Leninist ve devrimci örgütler yanında ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) ve TÖK(YD)-ÖK üyesi ATÖF'e(Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu) karşı takındıkları tavır ve bu örgütler yanında ATİF-ATÖF'ü kampa sokmama kararları , bu kampın yukarıda belirlenen amaçlarına açıktan gölge düşürmüştür.

OLAYLARIN GELİŞİMİ:

Anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik kitle örgütleri olan ATİF ve ATÖF üyeleri kampa katılmak üzere 31 Temmuz 1979 günü İspanya'da Saler köyündeki kamp yerine ulaşmışlardı. ATİF ve ATÖF'ün bu kampa katılmaktan amaçladıkları şunlardı:

a) Dünya halklarının mücadeleleri hakkında bilgi edinmek;
b) Mücadele eden dünya halklarıyla enternasyonal dayanışma göstermek;
c) Kampa katılanlara Türkiye'deki sınıf mücadelesi hakkında bilgi vermek;
d) Anti-faşist, anti-emperyalist gençliğin birbirine yaklaşmasına katkıda bulunmak..vs.

ATİF-ATÖF üyeleri kamp yerine ulaştıklarında kendilerine festivale katılamayacakları, bunun "kamp yönetiminin bir kararı" olduğu söylendi. Bu "yasağın" gerekçesi sorulduğunda ise, "bu örgütlerin Marksizm-Leninizm'in düşmanı oldukları" ve "bu kampta M-L düşmanlarına yer olmadığı" bildirildi.

Bunun üzerine ATİF ve ATÖF adına ortak bir bildiri çıkarılarak, kampa gelenlere dağıtılmak ve böylece olay protesto edilmek istendi. Kamp yöneticileri bunu da engellediler ve işi faşist İspanyol polisi kanalıyla arkadaşları oradan uzaklaştırmaya kadar vardırdılar. Bu, bırakın kendine M-L diyen örgütlerin, anti-faşist, anti-emperyalist olduğunu iddia eden birinin bile yapmayacağı bir işti.

Daha sonra da kamp yöneticileri kampa katılanlara, tam bir pişkinlikle, ATİF-ATÖF'ün "kamp yerini işgal" ettiğini, bildiri dağıtarak "provokasyon" yaptığını, bu yüzden de kampa alınmadığını vs. yaydılar. Böylece yasak kararının çok daha önceden alınmış olduğunu gözlerden gizlemek, sahtekarca, bu yasağı haklı olarak protesto eden ATİF-ATÖF'ün bu eylemini kampa alınmamalarının bir nedeni olarak göstermek istemişlerdir.

BU YASAK NE ANLAMA GELİR?

- Her şeyden önce, ATİF-ATÖF M-L örgütler değildirler. Bunlar demokratik kitle örgütleridirler. ATİF-ATÖF her türlü emperyalizme ve faşizme karşı kararlı bir mücadele yürütmektedirler. Onlar Türkiye halkının, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini tüm güçleriyle desteklemektedirler. ATİF-ATÖF tutarlı bir anti-emperyalist program temelinde; mücadele eden dünya halklarıyla ve tüm devrimci hareketlerle geniş bir dayanışma görevini geliştirmektedirler. ATİF-ATÖF tüm gücüyle gerici burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele etmektedir. Onlar anti-emperyalist, enternasyonal bir dayanışma cephesinin oluşturulması için mücadele ediyorlar.

Bu nedenle, anti-faşist, anti-emperyalist dünya gençliğinin toplandığı böylesi bir kampa ATİF-ATÖF'ün alınmamaları, bu örgütlerin anti-faşist, anti-emperyalist örgütler olmadıkları anlamına gelir ki bu da ispatlanması gereken, aksi takdirde büyük sorumlulukları da beraberinde getirecek olan bir suçlamadır ve doğrudan karşı devrimci bir tavırdır.

- ATİF ve ATÖF içinde tüm anti-faşistler gibi Marksist-Leninistler de çalışmaktadırlar. ATİF-ATÖF'ün programları ve çalışmaları hakkında en ufak bir bilgisi olanlar dahi bu örgütlerin "M-L düşmanı" olduğu yolundaki suçlamaların ne kadar temelsiz olduğunu ve sırf bu örgütlere çamur atabilmek amacıyla ileri sürüldüğünü kavrayabilirler.

- Bunun yanında kamp yöneticileri yasaklamayı sebeplendirirken defalarca ATİF ve ATÖF'ü, Türkiye'de illegal bir örgüt olan TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ile aynı ve bir gösterme çabalarına girdiler.

Daha önce de çeşitli defalar tekrar tekrar vurgulandığı gibi, ATİF-ATÖF anti-faşist, anti-emperyalist demokratik kitle örgütleridir. Bu örgütler içinde tüm anti-faşistler çalışabileceği gibi, TKP/ML sempatizanları da çalışabilirler. Durum böyle iken, bir taraftan demokratik kitle örgütlerini siyasi partilerle bir ve aynı görme anlayışı ülkemiz devrimi a-

çısından yanlış ve sakat görüşler yayılmasına hizmet eder. Diğer taraftan da demokratik kitle örgütlerinin illegal partilerle aynılaştırılması (eşdeğer görülmesi) ve bu yönde propaganda yapılması, ATİF ve ATÖF'e saldırı için aç kurtlar gibi bekleyen gerek faşist Türk hakim sınıflarına, gerekse de B. Alman emperyalist burjuvazisine doğrudan hizmetten başka bir şey değildir. Kamp yöneticilerini böyle bir davranışa iten etken ise, TKP/ML'nin, yasaklama kararına imza atan parti ve gruplara ve özellikle de AKP/ML ve Halkın Kurtuluşu'na bazı ideolojik ve siyasi konularda eleştiriler getirmesi ile hırçınlaşmaları ve TKP/ML yanında, bu parti ile bir ve aynı. göstermeye çalıştıkları ATİF ve ATÖF'e de saldırmaları idi. Unutulmaması gereken bir gerçek, TKP/ML temsilcisinin ifadeleri sadece TKP/ML'i bağlar. ATİF-ATÖF'ü değil.

- Kamp hakkında çıkarılan bir yayından anladığımız kadarıyla, kampa resmen katılan ve kamp örgütleme komitesi içinde yer alan örgütler: İKP/ML (İspanya Komünist Partisi/ML), PKP(R) (Portekiz Komünist Partisi (Yeniden İnşa Edilmiş), AKP/ML (Almanya Komünist Partisi/ML), TDKP(İÖ) (Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü), Halkın Kurtuluşu, KKP/ML (Kanada Komünist Partisi/ML), DKP/ML (Danimarka Komünist Partisi/ML), MKP/ML (Meksika Komünist Partisi/ML), Fransa İşçileri Komünist Partisi ve İran İşçi Köylü Komünist Partisi'dir. Bunların dışında ŞDKP (Şili Devrimci Komünist Partisi) ve "Kızıl Proleterya" (İsviçre) da kampa resmen katılmışlardır. (Fakat daha sonra ŞDKP Mao Zedong konusunda kamp örgütleme komitesinde yer alan örgütlerle aynı görüşte olmadığından kamptan atılmıştır.) AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Partisi), KKP/ML (Kıbrıs Komünist Partisi/ML) ve "Kanada M-L Grubu 'In Struggle'" ise, ajitasyon ve propaganda yapmaları yasaklandığı için kampa gayri-resmi katılmışlardır. (Daha sonra KKP/ML de "ajan provokatör" iddiası ile kamptan atılmıştır). B. Almanya'da "Akıma Karşı", B. Berlin'den "B. Berlin'li Komünist", TKP/ML ve ATİF ve ATÖF ise kampa hiç alınmamışlardır.

Kampa alınmayan ve ajitasyon propaganda yapmaları engellenen örgütlerle, kamp örgütleme komitesinde yer alan örgütler arasında çeşitli siyasi ve ideolojik konularda görüş ayrılıkları olduğu açıktır. Fakat bu görüş ayrılıklarının giderilmesi ve dünya anti-faşist, anti-emperyalist hareketinin birliğinin sağlanması ancak ve ancak karşılıklı eleştiri ve tartışma sayesinde mümkün olur görüşündeyiz. Yoksa birbirine, ispat edemeyeceği, temelsiz suçlamalarda bulunarak, birbirine çamur atarak değil. Bu anlamda, anti-emperyalistler arasındaki bir tartışma ve fikir alışverişi "kötü" bir şey değildir. Anti-faşistler arasındaki tartışma yasaklanmamalı, aksine bu teşvik edilmelidir. Kampta bunun tersinin olması, bir takım örgütlerin eleştiriden ve tartışmadan korktuklarının, eleştirileri birtakım idari tedbirlerle ve burjuva oyunlarıyla önlemeye çalıştıklarının bir ifadesidir.

- Görüşümüze göre, anti-faşist, anti-emperyalist olduğunun propagandası yapılan böylesi bir gençlik kampına, karşı-devrim saflarında olmayan herkes katılabilmeli idi. Bu da, dünya gençliğinin gerçek anti-faşist, anti-emperyalist temelde dayanışmasının sağlanmasına yardım etmeli idi. Bu anlamda da ileri atılmış bir adım, karşı-devrime indirilmiş bir darbe olmalı idi. Fakat alınan "yasaklama" kararı bunu engellemiş, bu anlamda da dünya gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist dayanışmasına ağır bir darbe vurmuştur. Bunun sorumluları, dünya anti-faşist, anti-emperyalist güçlerine, mücadele eden dünya işçi sınıfına ve onun önderliğindeki dünya halklarına bunun hesabını vermek zorundadırlar.

Kısacası biz, ATİF ve ATÖF yanında diğer bazı örgütlerin bu kampa katılmasını yasaklama kararını, anti-emperyalist dayanışmaya ağır bir darbe olarak kavrıyoruz. Bu yasağın gerekçesini ise iftira olarak değerlendiriyoruz.

Tüm dünya anti-emperyalist, anti-faşist güçlerini ve özellikle de kampa katılanları bu tavrı lanetlemeye ve karşı tavır almaya çağırıyoruz.

"Yasaklayıcılar" bunun nedenlerini yazılı olarak gerekçelendirmelidirler.

Bu karara imza atan örgütler belirtilenlerin ışığında bu tavırlarını tekrar gözden geçirmeli ve özeleştirilerini yapmalıdırlar. Gerçek ve samimi anti-faşist ve anti-emperyalistlerin takınmaları gereken doğru tavır budur.

- YAŞASIN DÜNYA GENÇLİĞİNİN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMASI !
- BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER !
- YAŞASIN ATİF-ATÖF !
- YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA.!

FRANSA - Paris

TÖK-YD(ÖK) üyesi FTÖB, FTE D (Fransa Türkiyeli Emekçiler Derneği) ile ortaklaşa olarak Paris'te seminerler dizisi düzenlemektedir. Bu diziden olarak Haziran ayı içinde "15 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi", 27 Temmuz'da "Kıbrıs İşgali", 19 Ağustos'ta ise "Çekoslovakya İşgali" konulu seminerler verilmiştir.

15-16 Haziran BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ

Seminerde 15-16 Haziran 1970'te Türkiye'de işçi sınıfının sendikal haklarına yapılan saldırı sonucu kendiliğinden gelişen 2 günlük direnişin tarihi önemi üzerinde duruldu. Bu direniş sonunda:

- Devrimin ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğünde örgütlü mücadele ile zafere ulaşacağı, kahramanlarının halk olacağı,

- Devrimin barışçıl yöntemlerle değil, ancak şiddet yoluyla yapılacağı,

- Faşist Türk devletinin ordusuyla, polisiyle, ve tüm diğer kurumlarıyla halkımızın karşısına her zaman dikileceği, ordudan medet ummanın sakatlığı,

- Sendika ağalarının, işçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin ajanları olduğu, bunların işçi düşmanı yüzünün açıkça ortaya çıktığı vurgulandı.

KIBRIS İŞGALİ

27 Temmuz'da yapılan bu seminerde Kıbrıs'ta faşist darbenin ve onu takip eden faşist işgalin 5. yılında bu olay protesto edildi. Ayrıca :

- Bu işgalin haklı bir yanının olmadığı,

- ABD emperyalizminin isteği doğrultusunda geliştiği,

- Şimdiki konumda Kıbrıs'ın kuzey kesiminin ABD emperyalizminin dolaylı denetiminde, güney kesiminde ise İngiliz emperyalizminin denetiminde olduğu,

- Emperyalist çözüm planlarının Kıbrıs halkına birşey getirmeyeceği ortaya kondu. Kıbrıs işgaline karşı gerek Kıbrıs halkından devrimcilerin, gerekse Türkiyeli devrimcilerin Kıbrıs konusundaki tavırları, ne yapmaları gerektiği de ortaya kondu.

- KAHROLSUN EMPERYALİST İŞGAL VE SAVAŞLAR !

- TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL !

- YAŞASIN KIBRIS HALKININ MÜCADELESİ !

ÇEKOSLOVAKYA İŞGALİ

19 Ağustos'ta Çekoslovakya'nın 1968'te Rus sosyal emperyalistleri öncülüğünde Polonya, Doğu Almanya, Macaristan ve Bulgaristan orduları tarafından işgalinin 11. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen bu seminerde de, Çekoslovakya ve Sovyetler Birliği'nde II.Dünya savaşı öncelerinden bugüne kadarki gelişmeler özetlendi. Çekoslovakya'nın işgalinin Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren karşı-devrimci burjuvazinin çıkarlarını korumak amacıyla yapıldığı için haksız bir saldırı olduğu belirtildi. Bugün orduları hala Çekoslovakya'da bulunan Rus sosyal emperyalistlerinin hegemonya emelleri teşhir edilerek işgal lanetlendi. (Çekoslovakya'nın işgali konusunda bakınız sh.14)

B. Berlin

ATÖF üyesi Türkiyeli Öğrenciler Derneği-Batı Berlin (TÖD-BB) 15.7.1979 günü Türkiye İşçiler Derneği ile birlikte "Savaşa Karşı Tavır" genel başlığı altında özellikle Vietnam, Kamboçya, Çin savaşlarını içeren ve Kıbrıs'ın işgalini değerlendiren bir seminer tertiplemiştir. Bu seminerde önce savaşa karşı tavır konusunda genel bir bilgi verilmiş ve şu noktalar üzerinde durulmuştur :

1- Bir savaşın çıkmasında her zaman ilk kurşunu atan haksız mıdır ?

2- Devrimciler her zaman devlet "bağımsızlığını" savunurlar mı ?

Devrimcilerin savaş karşısında tavırları, ne olmalıdır ?

Devrimciler savaşı siyasetten kopararak, bir avuç serüvencinin işi imiş gibi gösteren her türlü burjuva düşüncesiyle mücadele ederler. Savaş siyasetin başka araçlarla devamından başka bir şey değildir. Bu nedenle herhangi bir savaşı değerlendirirken dikkat edeceğimiz en önemli nokta, savaşan güçlerin izledikleri siyasetlerdir. Savaşan güçlerin devrimci bir siyaset gereği mi, yoksa karşı devrimci bir gayeyle mi savaştığıdır.

Bu nedenle, savaşa karşı takınılacak doğru tavır iyi kavranmalı, bu konuda bir dizi karşı devrimcinin ileri sürdüğü sakat görüşler teşhir edilmelidir. Örneğin emperyalist savaşlar karşısında, kendi emperyalist burjuvazilerinin yanında yer alan, kendilerine "ilerici", "devrimci" diyen bir dizi "anavatan savu

nucusu", emperyalist savaşların önlenememesi halinde her ülkede işçi sınıfının emperyalist savaşa karşı çıkması, kendi emperyalist burjuvazisine karşı mücadele ederek, emperyalist savaşı bir iç savaşa dönüştürmesi gerektiğini gözardı etmişlerdir. Bu da onları kendi emperyalist burjuvazilerini ilerici görmeye itmiştir. Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren yeni burjuvazinin temsilcisi Kruşçov hainleri ise emperyalistlerin "barışçıl" hale geldikleri, bu yüzden emperyalist savaş tehlikesinin kalmadığı yollu hayaller yaymaya çalışmışlardır. Öte yandan "Üç Dünya Teorisi" savunucusu karşı-devrimciler de emperyalist savaş tehlikesinin "1. Dünya" dedikleri "2 süpergüç" ABD ve Rus sosyal emperyalistleri tarafından yaratıldığını, buna karşı "2.Dünya"daki emperyelist burjuvazilerle burleşilmesi gerektiğini ortaya sürmüşlerdir.

Açıktır ki bir savaşta tayin edici olan ilk kurşunu kimin sıktığı olamaz. Tayin edici olan, kurşunun kim için sıkıldığıdır. Yani kurşun bir avuç sömürücü zalimin emperyalist emelleri için mi, yoksa proletaryanın başında bulunduğu milyonlarca ezilen, sömürülen ve horlanan emekçilerin çıkarı için mi sıkılmıştır?

Ayrıca devrimciler, her zaman devlet bağımsızlığı denen şeyi de savunmazlar. Devlet bağımsızlığının ne gaye ile çiğnendiğine bakarlar. Örnek vermek gerekirse, devrimciler Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgallerini nefretle kınarken; Sovyetler Birliği'nin Macaristan'ı, diğer Doğu Avrupa ülkelerini işgallerini sevgiyle selamlarlar. Çünkü Çekoslovakya sosyal emperyalist emelllerle işgal edildi. Macar işgali ve diğer Doğu Avrupa devletleri ise içinde sosyalist Sovyetler Birliği'nin de bulunduğu sosyalist kampın, yani dünya proletaryasının çıkarları için işgal edildi.

Macaristan'da karşı devrimciler, halkın bir takım hoşnutsuzluklarını kullanarak karşı-devrimi hortlatmaya çalışıyorlardı. Bu karşı-devrimci hareket o zamanlar henüz sosyalist olan Sovyetler Birliği'nin enternasyonal dayanışmasıyla engellendi. Çekoslovakya'da ise iktidarda bulunan karşı devrimci Dubçek kliği, batılı emperyalistlere yanaşma politikası izleyerek Rus sosyal emperyalistlerinin çıkarlarına ters hareket etmişlerdi. Rus sosyal emperyalistleri de çıkarlarının tehlikeye düşmesini önlemek için Çekoslovakya'yı işgal etmişlerdi. (Bu konuda Bkz. Çekoslovakya'nın İşgali, sh.14)

Bu genel görüşler temelinde önce Vietnamın Kamboçya'ya saldırısı değerlendirilmelidir. Vietnam, Rus sosyal emperyalizmine uşaklık siyaseti izleyen bir devlettir. Kamboçya ise elde var olan belgelerle (ki bunlar çok azdır) değerlendirilecek olursa, devrimci, demokrat bir siyaset izlemekteydi. Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin Kamboçya hakkında yaymaya çalıştıkları "ilkel komünist", "kızıl faşist" vs. suçlamalarına karşı çıkmak her devrimcinin görevidir. Vietnam birlikleri Kamboçya'yı Rus sosyel emperyalistlerinin Çin'i çembere alma ve Vietnam'ın bölgede üstünlüğünü sağlama siyasetlerinin bir gereği olarak işgal etmişlerdir. Bu işgal haksız karşı-devrimci bir işgaldir.

Çin'in Vietnam'a saldırısı da aynı şekilde haksızdır. Çünkü Çin ABD emperyalizminin Hindi-Çini siyasetinin ve kendi sömürü emellerinin gereği olarak bu saldırıyı gerçekleştirmiştir. Devrimcilerin görevi karşı-devrimci Üç Dünyacıların bu karşı-devrimci saldırısını da teşhir etmektir.

Kıbrıs'ın işgali konusunda da tavır, bu işgalin hangi sınıfların siyasetlerinin bir devamı olduğuna ve hangi sınıfların işine yaradığına bakılarak takınılmalıdır. Devrimciler işgale başından beri karşı çıktıkları halde, Rus sosyal emperyalizminin uşağı sosyalfaşist TİP, TSİP, T'K'P de dahil olmak üzere tüm karşı devrimciler işgali desteklemişlerdir. Bugün işgale karşı olduğunu söyleyen bir takım devrimci guruplar da o dönemde "kitlelerden tecrit olmamak" adına işgale karşı çıkmama yanlışına düşmüşlerdi.

Yukarıda kısaca özetlenen seminer konuşması sonunda tartışmalara geçilmiştir. Seminerin dernekler üyeleri için yararlı olması, katılanların çoğunluğunun tartışmalara da katılmaları yanında, bazı olumsuzluklar da dikkati çekmiştir. Örneğin, birçok kişinin tartışılan konular dışına çıkması, tartışılan konularla fazla ilgili olmayan, fakat kendi kafalarına takılan bir takım soruları sormaları, tartışma disiplinini bir ölçüde aksatmıştır. Bu konu üzerinde durulması gereken bir konudur. Ayrıca dikkat çeken bir başka husus da birçoğumuzun araştırma inceleme alışkanlığının olmamasıdır.

TÖK-YD(ÖK) üyesi federasyonlara üye dernekler içinde böylesi seminerlerin daha da yoğunlaştırılması yanında, arkadaşların da belli bir ön hazırlık ve araştırma ile bu seminerlere katılmaları, kitlelerin çeşitli konularda eğitilmesine büyük katkı olacaktır.

WUPPERTAL

Wuppertal'da öğrenim gören ATÖF sempatizanı Türkiyeli öğrenciler, Wuppertal'da bir dernek oluşturmak ve böylece de öğrencilerin ilkeli birliğini sağlama yönünde çalışmalar yapmaktadırlar. Bu amaçla bir de bildiri çıkarmışlardır.

Bildiride özetle yurtdışında okumak zorunda bırakılışımızın nedenleri ve örgütlenmenin ve örgütlü mücadelenin gerekliliği üzerinde durulmaktadır. Öğrenciler olarak karşılaştığımız sorunların da sorumlusunun ülkemizdeki emperyalist uşakları komprador patronlar ve toprak ağaları oldukları vurgulanan bildiride, faşist Türk devletinin yurtdışındaki kurumları yanında, B.Alman emperyalist burjuvazisinin de çeşitli baskılar uyguladığı belirtilmektedir.

Tüm bu baskılara ve sorunlarımıza karşı bir likte mücadele etmek gerektiği, bu birliğin i se ilkeli ve demokratik bir birlik olacağı an latılmaktadır. Bildiri ayrıca Demokratik Kitle Örgütlerinin bir taraftan kitlesinin somut sorunları için mücadele ederken, diğer taraftan da bu sorunların gerçek çözümünün Türkiye de çeşitli milliyetlerden halkımızın kendi ik tidarını kurmasıyla olacağının propagandasını yapması gerektiğini belirtmekte ve şöyle bitmektedir :

"Arkadaşlar !

Görüşümüze göre Wuppertal'de gereksinimi duyulan Türkiyeli Öğrenciler Derneği (WTÖD) nin kuruluncaya kadar, önce bir Örgütleme Komitesi oluşturulmalı ve bu komite dernek kuru luncaya kadar aşağıda önerdiğimiz talepler doğ rultusunda çalışmalara girişmelidir :

1- Wuppertal'deki Türkiyeli öğrencilerin akademik, demokratik ve ekonomik haklarını savun malı ve bu talepler doğrultusunda aktif ola - rak mücadele etmelidir.

2- Biz öğrencilere hiçbir faydası olmayan "öğ renci vizesi"nin ve "öğrenci müfettişliği"nin kaldırılması için mücadele etmelidir.

3- Türkiye'de Üniversiteye giriş sınavlarının kaldırılması için mücadele etmelidir.

4- HRG, LHG ve Studienkolleg'lerin kaldırılma sı için mücadele etmelidir.

5- Türkiyeli devrimci, demokrat işçilerle dayanışmaya gitmelidir.

6- Kitlesini her türlü milliyetçilikten uzak, enternasyonalist bir ruhla eğitmelidir.

7- Faşizme, sosyal faşizme, emperyalizme, sos yal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele etmelidir.

8- Ülkemizde faşist diktatörlüğe karşı çeşitli milliyetlerden halkımızın verdiği Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesini aktif desteklemelidir.

9- Ülkemizde Kürt ulusu ve milli azınlıklar ü zerinde uygulanan Milli Zulme karşı mücadele etmeli, ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmalıdır.

10-MHP, ÜGD, MİT, Kontr-Gerilla gibi faşist teşkilatların kapatılması için mücadele etmelidir.

11-Devrimci basın üzerindeki baskıların kaldı rılmasını talep etmelidir.

12-Sıkıyönetimin kaldırılmasını talep etmelidir.

13-Emperyelizmin yoz kültürüne karşı halkımızın devrimci kültürünü yaymaya çalışmalı ve bu amaçla seminerler, tiyatrolar, folklor, koro, spor, vb. çalışmalar yapmalıdır.

14-Diğer ilerici teşkilatlarla dayanışmaya gir meli, emperyalizmi zayıflatan eylemlerde bunlarla ortak eylem veya eylem birliğine gitmelidir.

Arkadaşlar !

Yukarda belirttiğimiz önerilerimizi devrim ci, demokrat, yurtsever arkadaşlar arasında tartışmaya sunuyor ve dernek kurma çalışmalarına aktif olarak katılmaya çağırıyoruz.

YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN DEVRİMCI MÜCADELESİ !

YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL EMPERYALİZM-KOMPRADOR KAPİTALİZM-FEODALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYALFAŞİZM !

HAMBURG

Son dönemlerde B.Almanya'da ve B.Berlin'de fa aliyetlerini yoğunlaştıran MHP'li faşistler , bilinçsiz ve gerici düşüncenin etkisi altında ki halka; devrimcileri ve demokratları düşman göstermek, anti-komünist, anti-sosyalist propagandayı yaymak, gerici halkı onlara karşı kıştırtmak için, faşist ideolojinin ürünü baş rolünü C.Arkın'ın oynadığı "Güneş ne zaman do ğacak" adlı filmi 30.6.1979 Cumartesi günü Ham burg "Türk Ocağı" lokalinde gösterdiler.

Cuma günü geç saatlerde, filmin gösterileceğini haber alan ATİF-ATÖF üyeleri, diğer Tür kiyeli ve Alman teşkilatlarla ilişkiye geçe - rek, filmin oynatılmasını, faşist propagandanın yapılmasınıengellemek maksadıyla faaliyete geçtiler.

Almanya'nın çeşitli bölgelerinde gösteri - len film, devrimci ve demokratların tepkisiyle karşılaştığı için, faşistler kısa bir za - man içinde propaganda yapmayı düşünüyorlardı. Ve böylece de devrimci ve demokratların top - lanmasını, karşı eyleme geçmesini engelleyecek lerini sanıyorlardı.

Cumartesi günü sabah, muhtemelen faşistlerin de gelebileceği herzamanki bildiri ve gazetelerin dağıtıldığı Hamburg-Hauptbahnhof'a diğer devrimci guruplarla beraber gidildi,Bil dirileri ve gazeteleri satarken, toplu halde faşistler de geldiler. Faşistler bildiri dağı tan arkadaşlarımıza önce "kızıl ayılar", vb. sözlerle sataştılar, daha sonra da işi fiilen saldırmaya kadar vardırdılar. Türkiyeli ve Al man devrimcilerinin kararlı ve cesur mücadele si sonucu hakettikleri dersi alan faşistler , korkuya ve paniğe kapılarak, arkadaşlarını da bırakarak, "çil yavrusu" gibi dağıldılar.

Bu olaydan sonra, filmin oynatılacağı yerin yakınında tekrar toplanma, kısa bir yürüyüş yapma kararı alınarak dağılındı.

Filmin oynatılacağı saatten kısa bir süre önce 300' e yakın Türkiyeli ve Alman devrimcileri, demokratları Sternschomze Bahnhof'u önünde toplanarak, düzgün ve disiplinli bir şe

kilde yürüyüşe geçerek filmin oynatıldığı "Türk Ocağı" binasının önüne geldi . Bina Alman polisi tarafından kordon altına alınmıştı. Hep birlikte "Katil Türkeş", "MHP Dernekleri Kapatılsın", "Bozkurtlar Sınırdışı Edilsin", "Faşizme Ölüm, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganları Almanca ve Türkçe haykırıldı.Civar da oturan çeşitli milliyetlerden halka korsan yürüyüşün amacı anlatıldı. Böyle bir olayı beklemeyen Alman polisi, olayların gelişeceğinden korkarak, faşistleri korumak için kısa bir zamanda polis köpekleriyle birlikte desteklenerek harekete geçirildi. Çevre yollar kordon altına alındı.

Antifaşistler disiplinli ve kararlı bir şekilde her türlü polis ve faşistler tarafından yapılacak provokasyonu engelleyerek bir müddet daha yürüyüşe devam ettiler, yürüyüşün başladığı yerde kısa bir konuşma yaparak dağıldılar.

Bu olay üzerine 6 Temmuz 1979 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan "100 kişiye yakın bir gurubun" yürüdüğü, "aşırı sol görüşte oldukları bildirilen 6 Türk'ü" Alman polisinin gözaltına aldığı haberi yanlıştır. Yürüyüşe katılan arkadaşların sayısı 100 değil, 250'ye yakındır. Yürüyüşten önce faşistlerin ihbarı sonucu 6 arkadaş değil, 1 arkadaş Alman polisi tarafından gözaltına alınmış, kısa bir müddet sonra da bırakılmıştır.

Bu eylem Hamburg'daki devrimci ve demokratları harekete geçirerek kitlenin güvenini kazanmıştır. Faşizme karşı mücadelenin dört duvar arasında, lafla değil, eylemlerle meydanlarda yürütüleceğini her türlü sahte devrimcilere, yüzüne devrimci maskesi takmış "FİDEF" (Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu), "HDF" (Halkçı Devrimci Federasyonu) gibi emperyalist ve sosyal emperyalist uşaklarına karşı kitleler önünde ispatlamıştır. Karşı devrimci teşkilatların maskesini düşürmüş, tecritini sağlamıştır.

Bu eylem, faşistlere korku salmış, Hamburg da istedikleri gibi at oynatamayacaklarını , her zaman çeşitli milliyetlerden devrimcileri karşılarında bulacaklarını, devrim mücadelesinde kararlı olduğumuzu göstermiştir.

Bu eylem burjuva basınına inanmamamız gerektiğini, olayları çarpıtarak yansıttığını bir kere daha ispatlamıştır.

Bir hafta önce aldıkları yenilgiyi hazmedemeyen faşistler, daha sonra Cumartesi günü (7.7 1979) sabahın erken saatlerinde derneğe saldırarak ikinci defa dernek binasının camlarını kırdılar.

Bu olaydan birkaç gün önce basın toplantısı düzenleyen faşistler Hamburg "Türk Ocağı"nın camlarının 5. defa "komünistler" tarafından kırıldığı iddiasını ileri sürdüler. Türkiye'de yaptıklarını burada da devam ettirmek isteyen faşistler ; kendilerinin faşist saldırgan yüzlerini gizlemek, "komünist"lerin kendilerine saldırdığı izlenimini yaratmak için çeşitli faşist provokasyonlar ve sabotajlar düzenlemektedirler. Ve böylece kitlelerden faşist yüzlerini gizleyebileceklerini sanıyorlar. Fakat çabaları boşunadır. Esas saldırganların kimler oldukları her geçen gün su yüzüne çıkmaktadır. Gün geçtikçe, faşist yüzleri kitleler tarafından görülmektedir. Parlak yaldızlı sözlerin arkasında faşist emellerin yattığını ezilen halkımız sezinlemektedir.

Faşistler şunu iyi bilmelidirler ki ; ne demokratik kuruluşlarımıza yapılan saldırılar , ne de arkadaşlarımıza ve halkımıza sıkılan kurşunlar, bizleri demokratik halk devrimi mücadelesi yolundan asla döndüremiyecektir.Bu saldırılar, sınıf bilincimizi, sınıf kinimizi daha da bilemekte; devrime olan inancımızı ve devrimciler arasında birliği pekiştirmektedir.

Baştarafı sh.7'de

Rus Sosyal Emperyalistleri

10. Sinter Magnezit esasına dayalı, refraktör (ısıya dayanıklı seramik madde) malzemesi tesisinin fizibilite (hazırlık) etüdleri sonucu incelenecek,
11. İsdemir Tesisi'ne cevher sağlayacak Hasan Çelebi Demir Cevheri İşletmesi'nin teknik mukavelesi imzalanacak,
12. Ağır Elektromagnetik Sanayii projesi,
13. Sınai tesislerde kullanılacak teçhizatı yapacak fabrika projesi,
14. Petrol arama protokolünün uygulama yöntemleri saptanacak,
15. Petrol alımıyla ilgili anlaşma sürdürülecek ve alımlar 3 milyon tona yaklaştırılacak,
16. İkili ticaret anlaşmalarının uygulamaları gözden geçirilecek. (Kaynak, Milliyet, 1 Haz.)

İşte Rus sosyal emperyalistlerinin Enerji Bakanı Evgani KOZLOVSKİ'nin: "Kanımca jeoloji alanında yapacağımız temaslar hükümetimizin barışçı politikasından kaynaklanmaktadır" dediği temaslar bunlar. Ülkemizin doğal kaynaklarının Rus sosyal emperyalistlerinin emrine verilmesi ve Rus sosyal emperyalistlerine daha çok bağlanılması. Kurulacak olan termik santrallerde yapılacak elektrik enerjisi üretiminin Rus sosyal emperyalistlerinin kontrolüne verilmesi, linyit, demir, magnezyum, kömür yataklarımızın rus sosyal emperyalistlerinin ağır sanayilerini döndürmeleri için kullanılması demektir.

Rus sosyal emperyalistleri ve onların ülkemizdeki uşakları, hakim sınıflarla ülkemizi sömürmek için yapılan anlaşmaların iç yüzünü, yüzlerindeki "sosyalizm" maskesiyle gizleyemeyeceklerdir. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri, tüm diğer emperyalistleri ve uşaklarını olduğu gibi, Rus sosyal emperyalistlerini ve uşaklarını da ülkemizden atacak ve Bağımsız ve Demokratik Türkiye'yi kuracaklardır.

- KAHROLSUN SOSYALİST MASKELİ EMPERYALİSTLER!

öğrenci müfettişliği üzerine

Öğrenci Müfettişlikleri nedir, nasıl kurulmuştur ?

Amacı yurtdışında öğrenim yapan öğrencileri denetlemek olan öğrenci müfettişlikleri 8.4. 1929 tarih ve 1416 sayılı "Ecnebi Memleketlere Gönderilecek Talebeler Hakkında Kanun"a dayanılarak kurulmuştur.

Öğrenci Müfettişliği'nin yetkilerini belirleyen 1416 sayılı kanunun 15. maddesi şöyle demektedir :

"Müfettişlik mühim ve müstacel sebepler dolayısıyla bir talebenin bulunduğu şehri veya müesseseyi tebdil edebilirler."

Bu kanun maddesi içinde yer alan "mühim ve müstacel sebepleri" Almanya Bölgesi Öğrenci Müfettişliği 1973 yılında o zamanki Öğrenci Müfettişi A.Rıza Özgüçün imzasıyla yayınladığı öğrenci rehberinde şöyle sıralamaktadır.(sayfa 40 41)

Aşağıdaki "Disipline aykırı fiil ve hareketlerde' bulunanlar Öğrenci Müfettişliğinin teklifi ve Milli Eğitim Bakanlığının tasvibi ile öğrencilikle olan ilişiği kesilir.

a) Okullarına muntazam devam etmeyenlerin, öğrenime ara verenlerin,
b) Öğrenimini zamanında bitirmeyenlerin,
c) Başarısızlığı sebebiyle bir okulda okuma hakkını kaybedenlerin,
d) Öğrenimlerinin aksamasına yolaçan işlerde çalışanların,
e) Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı ve öğrencilik şeref ve itibarını kıracak harekette bulunanların,
f) Türkiye Devletinin mevzuatına göre memleket için zararlı sayılan fiil ve hareketlerde bulunan veya bu çeşit faaliyetlere katılanların,
g) Öğrencilik onur ve haysiyeti ile birleştirilemeyecek şekilde yaşadığı sabit olanların,
h) Öğrenimde bulunduğu memleketin resmi makamlarınca kendilerinin o memlekette daha fazla ikâmetinin arzu edilmediği yetkili Türk mümessilliklerine bildirilenlerin,
i) Öğrenimde bulunduğu müessesenin nizamlarına aykırı hareketinden dolayı o müessese ile ilişiği kesilenlerin,
i) Türkiye'de yürürlükte bulunan Kanun ve Talimatnamelere göre öğrenci sıfatını muhafaza edemeyecek duruma düşenlerin,

Türkiye'de öğrenim olanağı bulamayıpta yurt dışına gelen öğrencilerin büyük bir bölümü yoksul aile çocuklarıdır. Büyük bir bölümünün ya ailesi buradadır, ya da akrabaları, tanıdıkları. Çok az bir bölümü burs alabilmektedir. Bundan dolayı bugün yurtdışında öğrenimini sürdürmeye çalışan öğrencilerin büyük bir bölümü yaşayabilmek ve öğrenimini devam ettirebilmek için çalışmak zorundadır. Emperyalist patronlar için ucuz işgücü aracı olan öğrencilerin çalışmaları çeşitli şekillerde kısıtlanmaktadır. Mesela; birçok ülkede yabancı öğrencilerin çalışma hakları yoktur, örneğin B.Almanya'da öğrencilerin çalışma hakkı yalnız sömestr tatillerinde ve iki ay ilè sınırlandırılmıştır. Bütün bu sebeplerden dolayı öğrenimini çalışarak sürdürmek zorunda olan öğrenciler, doğal olarak öğrenimlerini zamanında bitiremeyeceklerdir, hatta zaman zaman öğrenimlerine ara vermek zorunda kalaçaklardır. İşte bu durum 'bizim' öğrenci müfettişliğimizin yönetmeliklerine göre pasaportların uzatılmaması için yeterli gerekçedir.

Ayrıca öğrenim sürelerine belirleyen nedir ? Eğer bu resmi sömestr sayısı ise (ki bu mümkün, çünkü yönetmelik açık değil), bugün anadilinde öğrenim gören ve yetersiz de olsa burs alan bir Alman öğrenci resmi süresi 6 sömestr olan mühendislik okulunu genel olarak (ortalama) 8 sömestrde bitirebilmektedir. Aynı olanaklara sahip olmayan bir Türkiyeli öğrenciden, okulu aynı zamanda, hatta daha az bir zamanda bitirmesini istemek öğrenci düşmanı olmak demektir.

"Öğrenimde bulunduğu memleketin resmi makamlarınca kendilerinin o memlekette daha fazla ikâmetinin arzu edilmediği yetkili Türk mümessilliklerine bildirilenlerin" öğrencilikle ilişkisi kesilir. Bu madde bize açıkça müfettişliklerin yabancı ülkelerde polisle işbirliği yaptığını göstermektedir.

Kimdir tekelci burjuvazinin polisinin istenmeyen ilan ettiği veya itsemediği öğrenciler ? Akademik, demokratik haklarını savunanlar ve bunu siyasi taleplerle birleştirenler ve bu doğrultuda örgütlü mücadele edenler. İçinde yaşadığı ülke halkıyla birlikte o ülkenin tekelci burjuvazisine karşı, baskı ve sömürüye karşı mücadele eden ler. Dünya halklarının baskı ve sömürüye karşı, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi destekleyenler ve bu doğrultuda mücadele edenler.

Efendileri emperyalistlerin çıkarlarına ters düşen bir yabancı öğrenci, açıktır ki uşakları olan kendi ülkesinin hakim sınıflarına da ters düşecektir. Demokrat, devrimci öğrenciler üzerinde sürdürülen baskıların bir bölümünü de öğrenci müfettişliği uygulamaktadır. Polisle işbirliği yaparak devrimci, demokrat öğrencilerin pasaportlarını uzatmamakta, öğrenim haklarını kısıtlamakta, hatta gasbetmektedir.

Türkiye'deki hakim sınıflar yurtdışındaki öğrencilere müfettişlik vasıtası ile ülkemizde ki öğrenci gençlik üzerinde uyguladıkları faşist disiplin yasalarını uygulamaya çalışmakta dır. "Türkiyede yürürlükte bulunan Kanun ve Ta limatnamelere göre öğrenci sıfatını muhafaza edemeyecek duruma düşenlerin" öğrencilik le ilişiği kesilir, denilmektedir. Son disip - lin yönetmeliği 3 Temmuz 1978'de Ecevit hüküme ti döneminde Resmi Gazete'de yayınlanarak yü - rürlüğe girdi. Disiplin yönetmeliğine göre :

* Türkiye'nin devleti ve milletiyle bölünmez liği ilkesine ve Türkiye Cumhuriyeti'nin insan haklarına ve Anayasa'nın başlangıcın da belirtilen temel hak ve ilkelere dayalı milli, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti niteliklerine aykırı miting , boykot, forum, direniş, yürüyüş ve işgal gi bi kişisel ve/yada toplu eylemler düzenlemek, düzenlenmesini kışkırtmak, düzenlen - miş bu gibi eylemlere katılmak ya da katıl maya zorlayanlar,

* Anayasa'nın 2. ve 3. maddesine aykırı nite likte yabancı bayrak, sembol, rozet taşı - mak ya da kullanmak, sözlü, yazılı ve benzeri şekillerde yayın yapmak, bu amaçla marşlar söylemek, resim, afiş, pankart taşımak ya da benzeri hareket ve davranışlar da bulunanlar;

okuldan sürekli olarak uzaklaştırılırlar.

Türkiye'de hakim sınıflar, bu ve bunun gibi disiplin yasaları ve yönetmeliklerle, öğrenci gençliğin her türlü akademik, ekonomik ve demokratik hakları için yürüttüğü mücadeleyi engellemek istemekte, gençliği faşist komprador patron-ağa devletinin uysal bir parçası haline getirmek istemektedir. Bugün ülkemizde bu di - siplin yasalarına dayanılarak binlerce öğrenci nin öğrenim hakkı gasbedilmiştir. Yüzlerce öğrenci bu disiplin yasalarına dayanılarak sıkıyönetim mahkemelerine çıkarılmış ve tutuklan - mıştır. Gören gözleri kör etmeyi, konuşan dilleri kesmeyi amaçlayan Türkiye'deki 'Disiplin Yönetmeliği' emperyalizmin uşağı komprador pat ron ağa devletinin yurtdışındaki uzantısı olan öğrenci müfettişlikleri vasıtası ile yurtdışın da öğrenimlerini sürdüren öğrencilere de uygulanmaya çalışılıyor.

Öğrenci müfettişliği yalnız bir öğrencinin öğrencilikle ilişkisini kesmekle kalmıyor, ayrıca bir öğrencinin 5 seneye kadar ağır hapis cezasına çarptırılmasını sağlayabiliyor. Disip lin yasalarına göre "Türkiye devletinin mevzua tına göre memleket için zararlı sayılan fiil ve hareketlerde bulunan ve bu çeşit faaliyetlere katılanlar"ın öğrencilikle ilişiği kesilir ve yurda alınır, denilmektedir. İş yurda alınmakla bitmemekte, "Devletin hariçteki itibar ve nüfuzunu kıracak şekilde, devletin dahili vazi yeti hakkında yabancı bir memlekette asılsız ve mübalağalı veya maksadı mahsusa müstenit ha vadis veya haberler neşreden veya milli menfaatlere zarar verecek herhangi bir faaliyette bulunan vatandaş, beş seneden aşağı olmamak üzere hapise konulur." (TCK Madde.140)

Yani bir öğrenci müfettişliğinin keyfi bir dav ranışı, bir öğrencinin öğrenim hakkını engelle yebildiği gibi, öğrenci TCK ile de 5 sene hapis cezasına çarptırılabilmektedir.

Yukarda açıklığa kavuşturmaya çalıştığımız kadarı ile öğrenci müfettişliğinin nasıl bir kurum olduğunu, asıl görevinin ne olduğunu, ne ler yaptığını ve yapabileceğini sergiledik. Çı kardığı "Öğrenci Rehberi"nde Goethe Enstitülerinin reklamını yapan Müfettişlik, bu anlamda öğrencilerin soyulmasına yardımcı olmaktadır. Yurtdışına öğrenim amacıyla gelen öğrenciye,ge lişinden öğrenimini tamamlayana kadar hiçbir pratik ve teorik yararı olmayan bir kuruma öğrencilerin ihtiyacı yoktur. Müfettişliğin asıl görevi ; emperyalistlerin polisi ve yurtdışında ki MİT ajanları ile birlikte ilerici, demokrat öğrencilere ve onların teşkilatlarına baskı yap mak, pasaportların uzatılması için gerekli bel geleri göndermeyerek öğrencileri çeşitli zor - luklarla karşı karşıya getirmektir. Eğer öğren cilerin pasaportları öğrenim süresince Konso - losluklar tarafından uzatılırsa, diğer bürokra tik işlemlere ve Müfettişlik gibi bir kuruma da gerek kalmayacaktır.

1973'te ATÖF Başkanının ve Yönetim Kurulu ü yelerinin pasaportlarına el konması, 1974'te Köln'de, Frankfurt'ta, Saarbrücken'de yurtse - ver öğrencilerin tutuklanmaları, 1977'de ATÖF üyesi bir devrimcinin pasaportunun uzatılmaması ve onlarca öğrencinin sınırdışı edilmesi,öğ renci müfettişliğinin emperyalist tekelci burjuvazinin polisi ile yaptığı işbirliğinin sonu cudur.

ÖĞRENCİ ARKADAŞ ;

Bu kurum hakkında ham hayaller beslemek, bu kurumun işlevinin düzeltilebileceğini sanmak biraz saflık olur. Bu kurum Türkiye'deki Komprador Patron-Ağa Devletinin parçası olan bir kurumdur. Bu kurumun niteliği de, parçası oldu ğu komprador patron-ağa devleti gibi emperya - listlerin ve onların uşaklarının sömürülerini korumaktır. Ayrıca bu kurumun bürokratik bir iş levi de yoktur. Bu anlamda diğer akademik, eko nomik ve demokratik haklarımız için yürüttüğümüz mücadeleyi, Öğrenci Müfettişliklerinin Kal dırılması doğrultusunda yürütülen mücadele ile birleştirelim. Yurtdışındaki Türkiyeli öğrenci lerin demokratik Konfederasyonu olan TÖK-YD Ör gütlene Komitesi'nin çalışmalarına omuz vere - lim.

- ÖĞRENCİ MÜFETTİŞLİKLERİ KALDIRILMALIDIR !
- ÖĞRENCİ PASAPORTLARI ÖĞRENİM SÜRESİNCE UZATILMALIDIR !

<u>NOT:</u> Öğrenci arkadaşlar,
Müfettişliğin işlevleri ile ilgili olarak, görüşlerinizi ve şikayetlerinizi TÖK-YD Örgütleme Komitesi veya Federasyonların Yönetim Kurullarına yazarsanız, Müfettişliğin kaldırılma sı doğrultusunda yürüttüğümüz mücadele daha merkezi, daha sistemli, güçlü yürütülür.

Faşistlerin Kadın Anlayışı

Kadının toplumdaki yerini, çeşitli gruplar, çeşitli siyasetler, temsil ettikleri sınıfların dünya görüş açılarına uygun olarak değerlendirirler. Bu yazımızda, faşistlerin kadını nasıl gördüklerini anlatmaya çalışacağız. Bunun için de ülkemizdeki faşist partilerden biri olan MHP'nin genel başkanı TÜRKEŞ'in bir yazısından yararlandık. "Nüfus ve Aile" başlığını taşıyan bu yazı ilk defa 1939'da yazılmış, daha sonra içeriği değişmediğinden 1975'de çıkan "Temel Görüşler" adlı kitapta tekrar yayınlanmıştır. Aşağıda bu yazıdan alıntılarla açıklamaya çalıştığımız bu faşist görüşler, belki de demokrat bir kişiye üzerinde durulmayacak kadar saçma gelecektir. Fakat bu saçma sapan görünen görüşler ülkemizde, özellikle feodal ideolojinin etkisi altında bulunan halkımızı belirli bir derecede arkasından sürükleyebilmekte ve halkımızın devrimci mücadelesine oldukça büyük darbeler vurabilmektedir. Bu açıdan, bu görüşleri iyice kavramaya çalışmak, bu ve bunun gibi halk düşmanı görüşlere karşı bilinçli bir mücadele yürütmeliyiz.

Türkeş ve onun etrafında toplananlar faşist özlerini açıkça ortaya koyduklarından, maskeli faşistlerden ayrıdırlar. Bu anlamda onların gerçek faşist yüzlerini görmek daha kolaydır. Bunun yanında kendilerine "demokrat" ve hatta "devrimci" diyen, aslında kadının kurtuluşunu asla istemeyen, karşı devrimci çalışmalarını gizli kapaklı yürütmeye çalışan, maskeli faşistleri ayrıca ele almak gereklidir.(*)

Türkeş'in yazısında, bir millet açısından nüfusun önemi şöyle anlatılıyor:

"Bir milletin haysiyeti ve şerefi nüfusu ile ölçülür."

"Milli kuvveti teşkil eden unsurlardan en mühimi nüfustur"

"Bugün hudutlarımız dışında bulunan milyonlarca Türk'ü bir devlet, bir millet halinde, bir bayrak altında toplayarak, nüfus zaafımızı gidermektir ki, bu mesele üzerine şimdilik Türk gençliğinin dikkatini çekmekle iktifa ederim."

"Memlekette sürekli bir çoğalma temini ile, en kısa zamanda büyük bir nüfus kitlesi meydana getirmek..."

Bütün bunların yapılması için de iki mühim işin gerçekleştirilmesi lazımdır diyor. Bunlar:

"1. Her çareye başvurarak, doğumu fevkalade artırmak,

2. Her vasıtadan istifade ile ölümü, bilhassa çocuk vefatını azaltmak."

Görüldüğü gibi Türkeş "çoğalmak", "hiç durmadan çoğalmak" taraftarıdır ki "milletimizin" nüfusu arttıkça haysiyeti ve kudreti de çoğalsın. Yazının yazıldığı 1939'larda Türkiye'nin nüfusu 18 milyon kadardı. Bu gün yaklaşık 47 milyonu aşmıştır. Yani Türkeş'in mantığına göre "milletimizin haysiyet ve şerefi" üç kat artmıştır.

Her şeyden önce "millet" kavramı içine her türlü sınıfı alan bir kavramdır. Bu kavramın içinde hem sömürenler, hem de sömürülen emekçi kitleler yer alır. Hakim sınıflar bu kavramı bilinçli olarak kullanırlar. Bu işi "millet" "milli çıkar" safsataları altında halkı uyutmak, kendi sınıf çıkarlarını korumak için yaparlar. Aslında "milli çıkar" denilen şey ülkemizdeki komprador patron-ağaların, tefecilerin, tüccarların çıkarlarından başka bir şey değildir. Bu anlamda bizlerin, emekçi kitlelerin "milletin şerefini ve haysiyetini artırmak" diye bir kaygısı yoktur. "Milletimizin(!) haysiyet ve şerefini yükseltmek", belirttiğimiz gibi, hakim sınıfların işidir. Bunu da, Türkiye halkının emeğini emperyalistlere peşkeş çekerek, onları azgınca sömürerek, boğazlarına kadar borca girerek yapmaktadırlar. Bugünün "haysiyetli, şerefli Türkiye"sinde bu borçlar, binlerce lira tutarında doğan her çocuğun üzerine yüklenmektedir.

(*) Ülkemizde halk arasında, MC dönemlerinde önemli ölçüde teşhir edilmiş, tecrit olmuş MHP AP, MSP gibi partilerin dışında, bugün iktidarda olan CHP de faşist bir partidir. Hükümet olduğu günden bu yana, bu partinin de ipliği yavaş yavaş pazara çıkmaktadır. Buna rağmen bunlar hala bir "demokrat" maskesi taşıma durumundadırlar. Bunun yanında kendine "devrimci", "komünist" vs. diyen T'K'P, TİP, TİKP, TSİP gibi karşı devrimci ve sosyal faşist partiler de halkımızın devrime olan susuzluğunu fırsat bilip, zehirlerini hergün demokrasi kaplı çanaklarla sunmaktadırlar. Kendilerine ilerici süsü verenlerin teşhiri de oldukça önemlidir. Yayın organımız bu teşhir için kullanabileceğimiz araçlardan birisidir. Bu nedenle, yayın organımızda, çeşitli siyasetlerin kadınlar konusundaki görüşlerinin eleştirilerinin yayınlanmasını sürekli hale getirmeye çalışmalıyız. Açıktır ki bu yazılar, okuyucu arkadaşlardan gelecek yazılar, eleştiriler ve katkılarla zenginleşecektir. Bu konuda yazacağınız her yazının, eleştirinin, halkımızın Türkiye'de verdiği Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bir katkı olacağının bilincinde, yayın organımızı, kadın konusunda doğru yaklaşımı kavrayabilmek için çeşitli görüşlerin sergilendiği bir tartışma platformu haline getirmeye çalışalım.

Hitlervari, kafatasçı Türkeş'in nüfusun hızla artmasını istemesi nedendir ? Bilindiği gibi, faşizm emperyalizmin bir olgusudur. Örümcek kafalı faşist Türkeş'in de en büyük görevi, emperyalizmin dünya çapında hegemonya politikasına hizmet etmektir. Dolayısıyla ülkemizdeki faşistler hegemonyacı emelleri ardından halkı sürükleyebilmek için, halkın milliyetçi duygularını körüklemekte ve dünya üzerinde "Büyük Türk Devleti" kurma safsatalarını yaymaktadırlar. Nüfus artmasını istemeleri nin nedeni de bir yandan milliyetçi, şoven propaganda için ortam yaratmaya çalışırken, diğer yandan da dünya çapında "Büyük Türk Devleti" için materyal hazırlamaktır. Zaten kendisi de yukardaki alıntılardan görüldüğü gibi , "nüfus zaafımızı gidermek için bugün Türkiye hudutları dışında bulunan milyonlarca Türkü bir devlet, bir bayrak altında toplamak" istediğinden açıkca sözetmektedir. Bu, faşistlerin emperyalistlerin maksimum kâr amaçlarına uygun hegemonya politikasından başka bir şey değildir.

Fakat bugünkü şartlarda "aklı başında" olan bir kişi şu soruyu yöneltecektir : "Halkın doğru dürüst beslenemediği, üstünü örtecek bir giysi alabilmek için binbir güçlüğe katlandığı ülkemiz şartlarında, daha fazla nüfus, daha fazla açlık, sefalet değil midir ?" Bu soruya cevap vermeden önce, nüfus ve açlık meselesinin gerçekte ne olduğunun aydınlığa kavuşturulması lazımdır. Nüfus meselesi toplumların ekonomik düzenlerine bağlı olarak ele alınmalıdır. Örneğin Türkiye'de emperyalizmin sömürüsü altında iliğine kadar sömürülen emekçi kitlelerin, işçi sınıfının durmadan çoğalması, gerçekte onların yaşamlarını daha da güçleştirmektedir. Bugün çok çocuklu işçi ailelerinin durumuna baktığımızda bunu açıkca gözleyebiliriz. Sömürü toplumunda çoğalmak ancak hakim sınıflar, burjuva sınıflar için geçerlidir. Yukardaki soruya bu temelde bir cevap verilmeli, halkımızın açlık ve sefaletinin <u>nedeni</u>, emperyalist sömürü olarak kavranmalı ve bu sömürü altında emekçi kitlelerin çoğalmasının çok daha acılı olduğu açıklanmalıdır.

Gelelim Türkeş'in bu 'çoğalma' işini hızlandırmak için 1939'larda getirdiği idari tedbirlere. Bu tedbirler, kanun önerileri, bugün üç aşağı beş yukarı değişik olabilir, fakat faşistlerin kafa yapısını gösterme açısından alıntıyı aktarmada yarar görüyoruz.

"Nüfus işimizin halli de yine aile müessesesinin ıslahı ve sağlamlaştırılmasına bağlıdır. Nüfusumuzun çoğalması için evlenmeyi çoğaltmalıyız. Daha doğrusu Türk cemiyetinden bekârlığı kaldırmalıyız. Türkiye'de bekârların yeri yoktur.

"Evlenmek; fertlerin ve cemiyetin sıhhatini, maneviyatını takviye ile ve korumakla kalmaz, aynı zamanda <u>iktisadi vaziyeti de yükseltir</u>. Şu halde milletimizin saadeti için, yükselmesi için evlenmeyi çoğaltalım. Erkekleri 25 yaşından ve kızları da 20 yaşından sonra kanun kuvvetiyle evlenmeye mecbur etmeliyiz." (Altını biz çizdik)

Gerçekte, birbirlerine sevgi, saygı duyan, karşılıklı anlaşma ve sömürücülere karşı mücadele birliği ile bir anlam kazanan kadın ve erkeğin birliği çok iyi bir şeydir. Böyle bir birliğin adil olabilmesi için de tüm ekonomik etkenlerden arındırılmış olması gereklidir. Sadece ülkemizde değil, diğer bütün ezilen halk sınıfları arasında evlilik konusunda halkların acı tecrübeleri vardır. Ekonomik garantisi olmadığı için sevmedikleri, istemedikleri ile evlenenler, ve böyle bir evliliğin her türlü güçlüğüne katlanmak zorunda olanlar, maddi yetersizlikten dolayı sevdiklerine kavuşamayanlar, 'başlık' kavgaları, 'kız kaçırma' olayları ve bunun gibi daha bir sürü örnek ; diğer yandan zenginliklerine zenginlik katmak için yapılan, adına 'evlilik' denilen iş anlaşmaları. Ekonomik durumu gayet iyi (yani oldukça zengin), diğer yandan içi kof, burjuva birleşmeler. Burjuvazinin aile meselesine yaklaşım tarzı, 'iş anlaşmaları' temelinde bir yaklaşımdır. Burjuvazi için 'aile' denilen kurum, zenginliğin devamının bir garantisi olmalıdır. İşte Türkeş de "Evlilik ... aynı zamanda iktisadi vaziyeti yükseltir" demekle açıkca bunu kasdetmektedir. Türkeş'in sözünü ettiği bu aileler, 'mutlu', iktisadi vaziyeti düzgün aileler, hakim sınıf aileleridir. Kadınların pazara çıktığı, bir mal gibi alınıp satıldığı durum budur.

Burjuvazinin evlilik kanunları, ezen ve ezilen sınıfların bulunduğu toplumlarda egemen durumdadır. Dolayısıyla bu, sömürülen emekçi yığınları da etkisi altında bırakmıştır. Buna rağmen hiç bir özel mülkiyeti olmayan proleter aileleri, burjuva ailelerden kesinlikle ayırmak gereklidir. Örneğin bir işçi ailesinde erkeğin para yokluğundan, karısı karşısında hiçte öyle bir üstünlüğü yoktur. Büyük sanayi, kadını evden koparıp fabrikaya sürüklediğinden, kadının erkeğe ekonomik bağımlılığı ortadan kalktığından, erkek üstünlüğü giderek yok olur. Buna rağmen yoksul ailelerde kadın-erkek arasında, şartlara göre değişik kişisel, toplumsal ilişkiler vardır. Bağırma-çağırma, kabalık, içki, vs. bunun gibi ilişkilerdir.

Şurası açıktır ki Türkeş azılı bir faşist olması dolayısıyla bu söylediklerimizi çok iyi bilmekte , evlilik ve kadın üzerine ortaya attığı teorileri köpekliğini yaptığı emperyalizmin çıkarlarını ayakta tutabilmek için yazmaktadır.

Alıntılara devam edelim.

"Türk ailesinde bazı ahval müstesna monogami esastır." diyor.

Bakalım neymiş Türk ailesindeki bu müstesna haller. Kanun karşısında tek karısı olupta diğer yandan birkaç metresi olan kompradorlar, çok karılı toprak ağaları, vs. Burjuva toplumunda işte bu anlamda , kanun karşısında 'monogami' esastır. Karşılıklı karılarını ayartmaktan zevk duyan pis kokuşmuş burjuvaların 'monogami'si böyledir. Ve bu 'monogami', yani bir yanda fuhuş, bu toplum böyle devam ettik-

çe ortadan kaldırılamaz. Fuhuş burjuva toplumunun hiçbir zaman ortadan kaldırmaya niyetli olmadığı bir şey, ve onun bir gereğidir.

İki-yüzlü bu köpek daha biraz önceki alıntılarda "yüce 'monogamik' (!) Türk ailesi"nden bahsederken, bakın genelevler hakkında ne diyor :

"Resmi olan umumi yerlerden gayri yerlerde fuhuş yapanlar cezalandırılmalıdır."

Burjuva toplumu fuhuşu resmileştirmiştir. Buna uygun olarak da, görüldüğü gibi, Türkeş-in resmi fuhuşa sözü yoktur. Yalnız gayri-resmi fuhuş yapanların cezalandırılmasını isti - yor. Resmi ya da gayri-resmi olsun fuhuş aynı şeydir. Bunlar burjuvazinin pislikleridir. Resmi fuhuşu gayri-resmi fuhuşa karşı savunmak ; burjuva kanunlarının ayakta kalmasını sağla - mak için elden geleni yapmak demektir. Türkeş in bu iş için canla başla çalıştığından hiç - bir şüphemiz yoktur.

Devam edelim.

"Kadının en mühim vazifesi çocuktur."

"Kadın, ruhen ve bedenen erkekten çok başka ve erkeğe pek zıt vasıflar taşır. Bunun i çin erkeğin üzerine aldığı vazifeleri yapa - maz. Yapabilirse bile bu onu hayattan ve çocuk yapma vazifesinden uzaklaştırır. Tabiat bunu böyle icap ettiriyor."

Kadının en mühim vazifesi çocuktur demek , kadını çocuk doğuran bir makina gibi görmek demektir. Görüldüğü gibi Türkeş, kadınları yıl lardır yattıkları uykudan uyandırmamak için e linden geleni yapıyor. Uyananları ise hoş kar şılamıyor, onları en büyük vazifelerinden uzaklaşmış olarak görüyor. Çünkü Tabiat böyle icap ettiriyormuş. Şimdi düşünelim : Kadının bedenen erkekten ayrı olduğu ortadadır. Fakat ruhen acaba kadın erkeğe zıt ne gibi özellikler taşımaktadır ? Kadının asırlardır sınıflı toplumun icabı, 2. sınıf insan muamelesi görmesi, onu açık ki ruhen etkilemiştir. Ama bu ruhi etkilenme kadında kadın olduğu için vardır diye birşey yoktur. Ruhi durum, ruhen etkilenme, vs. , toplumun o günkü ekonomik durumunun şartlarına bağlı, egemen sömürücü kültü rün etkisi altında olan bir etkilenmedir.

Türkeş'in analar hakkındaki görüşlerine de vam edelim :

"Gebe bir kadın, cemiyetin en kıymetli, en mukaddes bir varlığıdır."

"Beş ve daha fazla çocuklu namuslu bir Türk kadını milli bir ilahedir."

Gebe bir işçi kadının, yoksul bir köylü ka dının 'milli' 'ilahe'lik neresindedir ? Fabri kalarda patronlar gebe kadınlara, gebelik süresini öne sürerek daha az ücret ödemiyorlar mı ? Bu 'milli' ilaheleri alabildiğine sömürmek için birbirleriyle yarış etmiyorlar mı ? Tarlada ağır şartlarda çalışırken çocuk doğuran, her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıya gebe köylü kadınlarını acaba bu faşist köpek hiç mi duymadı ? Hayır, Türkeş gibi köpekler bunu hepimizden çok daha iyi bilmektedirler. Fakat bütün bu gerçekleri hasıraltı etmek onların sömürücü emellerine uygun düşmekte, 'milli ilahe' safsataları altında kadınlara bütün bunlara katlanmaları öğütlenmektedir.

"Kadının yumuşak tabiatı, müşfik ve sabırlı karakteri evin iç işlerini ve bilhassa ço cuk yapmak ve çocuk yetiştirmek işlerini üze rine almasını icap ettirmektedir. Bu bir kanundur."

Doğru, bu bir faşist kanundur ! Kadını evin içine hapsedip, sınıf kardeşlerinin ezenlere karşı verdiği dişe diş mücadeleyi engellemek için de oldukça etkili bir kanundur.

"Onbinlerce seneden beri bu kanun değişmemiştir, değişmez, ve değiştirilemez."

Birincisi, böyle bir kanunun onbinlerce se ne var olması, dünyada sınıflı toplumların geç mişinin hayli eskilere gitmesindendir. İkinci si, bu değişmez ya da değiştirilemez, diye bir şey yoktur. Bu ve bunun gibi faşist kanunla - rın değiştirilmesine çoktan başlanmıştır. Bugün sosyalist bir ülke olan Arnavutluk'ta kadın hiçte evde hapis değildir. Erkeklerle bir likte üretime katılmakta ve kendini günden gü ne geliştirmektedir.

Görüldüğü gibi Türkeş ve onun gibilerinin kadını evin içine hapsedip, onun sınıf mücade lesine girmesini engellemek için öne sürdükle ri tezler nafiledir. Bu yazılar, görüşler onların faşist karakterlerinin birer belgesidir. Kahramanmaraş'ta gebe kadınları hunharca katlederken, bir yandan da onları 'milli ilahe' ilan etmek adiliğin, iki-yüzlülüğün dikalasıdır. Yine K.maraş'ta ufacık çocukların kanına girerken, bir yandan da çocuk doğurmanın yüce liğinden bahsetmek köpekliktir. Halkımız Malat ya, Sivas, K.maraş katliamlarından sonra faşist köpeklerin yüzlerini daha iyi tanımaya başlamıştır. Türkiyeli emekçi kadınlar Türkeş in değiştirilemez dediği kanunları değiştirme, ve bu kanunları uygulayan faşist devleti paramparça etme yolunu çoktan tutmuşlardır. Tür kiyeli emekçi kadınlar, emekçi erkek kardeşleriyle birlikte Türkeş gibilerinin cezalarını, onların düzenlerini başlarına yıkarak verecek lerdir.

- KAHROLSUN FAŞİZM !

- YAŞASIN İŞÇİ, EMEKÇİ KADIN VE ERKEKLERİN EMPERYALİZME KARŞI ŞANLI MÜCADELESİ !

BERTOLD BRECHT

paçavrayla pantolun türküsü

Ne zaman kıçı açılsa pantollarımızın
Koşa koşa geliyorsun: *Olmaz böyle şey, efendim!*
Derhal bütün ihtiyaçlarınız karşılanacak! diye
bağıra çağıra koşuyorsun patronların yanına,
biz de bekleşiyoruz dışarda soğuktan titreşerek.
Derken, öyle muzaffer, ağzın kulaklarına varmış,
Bakın, ne aldım size! diye elinde sallıyarak
dönüyorsun geriye bir paçavrayla.

Getirdiğin paçavra için sağol,
sağol ama,
nerde kaldı tekmil pontol?

Ne zaman açlıktan feryada başlasak,
Koşa koşa geliyorsun: *Olmaz böyle şey, efendim!*
Derhal bütün ihtiyaçlarınız karşılanacak! diye
bağıra çağıra koşuyorsun patronların yanına,
biz de bekleşiyoruz dışarda, aç açına, ayakta.
Derken, öyle muzaffer, ağzın kulaklarına varmış,
Bakın, ne aldım size! diye elinde sallayarak
dönüyorsun geriye bir ekmek kabuğuyla.

Kadrini biliriz biz ekmek kabuğunun
biliriz ama,
nerde kaldı tekmil somun?

Biz sade paçavraya razı değiliz gayrı,
tekmil pantolu da istiyoruz,
biz sade ekmek kabuğuna razı değiliz gayrı
tekmil somunu da istiyoruz
Biz sade bir iş yerine razı değiliz gayrı,
tekmil fabrikayı istiyoruz, tekmil kömürü,
tekmil demiri, hem de iktidarı.

Ne istediğimizi bak, görüyorsun,
ama biz ne istiyoruz,
sen bize ne veriyorsun?

KALABALIK

"İş ve ekmek"
"İş ve ekmek"
Dalgalar gibi ardarda
Yürüyor kalabalık, haykırarak
Yumruklarından taşlar fışkırıyor
Kaya parçaları ve kafanıza
Yediğiniz bir darbeden sonra
Kendinize gelirken
Gördüğünüz kıvılcımlar.
Kalabalık
Yürüyen bir ormana benziyer
Sonsuz bir ormana; ve bir dursa
Köklerinden kan fışkıracak.
Elleri, ayakları, verimli tarlalardır
Ekmeği ise dağlar ! Yüz binden fazla insan !
İçtiği dünyanın tüm sislerine denk !
Amadağları kaplamış sis
Kalabalık ekmeksiz.
Hamuru gibi bu ekmeğin, yuvarlanarak
Yoğrularak, çalkanarak
Yürüyor kalabalık !
Şişen ana hücredir o
Açıyor dokunaçlarını,
Çoğalan bir amip gibi
Özümleyerek diğer molekülleri
Yürüyor ...

Dünya, hey, seni yutmaya geliyor o .
Bulutları kavrıyor kökleri
Çürük, bakımsız dişleri
Cüzzamlı duvarlara benziyor.
Uzatıyor yoksul elini
Tahıl ambarlarına, fabrikalara
Yığılmış tınazlara
7 saatlik iş gününe
Büyük Ayıya, Saman Yoluna
Çöllerde fışkıran
Fışkıran, serinleten suya.
Çevrelerinde silahların demirden ağızları ...
Saman çöpü de böyledir tıpkı
Irmağı taşıdığını sanır ya
Taşınan kendidir aslında
Ve sadece saman çöpü değil
Tahta sıralar, arabalar,
Ve kümesler de sürüklenir bu akıntıda
Çeşme yalakları, atlar
Ve kınından sıyrılmış kılıçlar da ...

Onu hiçbir şey durduramaz
Ne pazarlık, ne sessizlik, ne sözler ..
Onlar
Hem örülen duvar, hem duvar örenlerdir
En aşağda temel, en yukarda çatı
El emekçileri, şema çizenler ..

Yaşasın işçiler ve köylüler !
Onlardır oyununu bozacak olan burjuvazinin
Basarak milyonlarca ayakla böğrüne.
İlerle, kalabalık ! İlerle !

Attila JOZSEF
(1931)

(Macar şairi)
1905-1937

UMUT YÜRÜRLÜKTEDİR

Umutsuzluğa düşmedik hiçbir zaman,
yenildiğimiz oldu, ama umutsuzluğa düşmedik;
bir daha ağarmayacakmış gibi çöken karanlık
doldurmadı değil günlerimizi,
bir daha ter dökmeyecekmiş gibi kuruyan alın
döl vermeyecekmiş gibi çekilen kan
korkutmadı değil korkuttu elbet,
teslim olacağımızdan da korktuk, öleceğimizden de..
Ama umutsuzluk
— sonu gelmiş de hani dünyanın
hiçbir şey kalmamış gibi tutunacak
boşluğa değer ya insanın elleri —
düşmedik ona, yalnız olmadık yani, çaresiz olmadık.

Kavradık nerden geldiğini çünkü umudumuzun,
şafağı savunmak olduğunu kavradık geceye karşı;
ne bizimle başladı, ne kesilip kalacak bizden sonra
kavradık durdurulmaz yapan nedir bu akışı,
ve sıradan bir er olduğumuz halde bu kavgada
boyun eğmiyorsak önünde koskoca bir ordunun
doğruladığı için bizi yaşamın her dakikası.

Kemal ÖZER

BİRLİK'İ OKU, OKUT, ELEŞTİR! YAZI GÖNDER!

BİRLİK

TÖK-YD-ÖK

Üye federasyonlar:
ATÖF, BTÖF, FTÖB

Yazışma adresi:

Hesap numarası: A. Akyüz, Commerzbank Zweigstelle
Bockenheim/FRANKFURT
No: 77 35 129
Bankleitzahl: 500 400 00

FİATI: 1 DM, 2 Fr, 30 p, 8 Sch